

Klansropet

Tro og overtro

Nummer 84 – sept. 10
Klansropet er Klanens
medlemsblad.
Bidrag sendes til
ropet@klanen.no
Opplag: 8200

Redaksjonen avsluttet 20. august 2010
Alle signerte artikler står for artikkel-
forfatterens regning.

Redaktør: Kjell Henning Thon

Øvrig redaksjon: Magnus Bernhardsen, Tale Døvle
Jonassen, Mikkel Kjeldstrup, Christian Kjellsen, Jørn
Lokøy, marit nyborg, Vegard Nygård, Frode Sandberg,
Kevin Skjøthaug, Mari Theodorsen.

Layout: Tale Døvle Jonassen, Leif Ketil Solberg,
Mona Persdatter Bekkevad.

Forside: Leif Ketil Solberg

Annonsealg: Camilla Gaare og Trude Gaare
e-post: annonse@klanen.no

Adresse:
Klansropet,
Postboks 6934, St. Olavs Plass, 0130 Oslo

Styret: Svein Erik Rogsund Vålerenga Bakke, Christian
Kjellsen, marit nyborg, Morten Nydal, Erling Rostvåg.
Vara: Espen Knutsen, Anne Katrine Raassum.
e-post: styret@klanen.no

Arbeidslagene i Klanen:

Økonomi: Haakon Kjellsen
e-post: okonomi@klanen.no

Medlemskap: Ulrik Motzfeldt,
e-post: medlem@klanen.no

Ishockey: Marius Wivegh
e-post: mariu1s@klanen.no

Sang: Nimo Gasparini
e-post: sang@klanen.no

Tifo: Erling Rostvåg
e-post: tifo@klanen.no

Kst: Tore Paulsen
e-post: leder.kst@gmail.com

Turer: Jostein Ellingsen
e-post: tur@klanen.no

Klansropet: Kjell Henning Thon
e-post: ropet@klanen.no

klanen.no: Frank Becker
e-post: webservice@klanen.no og

Klanens webradio: Rune Julsvik
e-post: rj@klanen.no

Hands: Mikkel Kjeldstrup
e-post: kjelstrup.mikkel@gmail.com

Spenn og sånt: Gjermund Nordtug
e-post: gjermund@klanen.no

Medlemskap i Klanen koster 200,-

Medlemskap for barn under 16
år koster 75,- (uten Klansropet)

Kontonr.: 8005 05 05319 medlem@klanen.no

LEDER

I medgang og motgang

I redaksjonen har vi snakket om det i lengre tid: At vi ville ha et nummer av Klansropet om «Medgang og motgang». Men vi har blitt holdt tilbake av negativiteten og sutringen, forventningene om seriegull hver sesong og de mange mishagsyttringene fra forum, tribune og det som etter hvert har blitt den jevne klansmann.

Men nå, når det endelig ser ut til å gå ganske bra med Vålerengas herrelag i fotball, våger vi oss utpå, og har bestemt oss for dette temaet neste gang.

Selvsagt håper vi det er mest mulig medgang og tæl vi kan skrive om, men dersom spillerne er like sutrete, puslete og fjerne som den jevne forumbruker etter salget av Moa, vil det nok bli nedtrykk for Vålerenga i år. Eller?

Kjell Henning Thon, redaktør

NESTE NUMMER:

Klansropet nummer 85 kommer etter fotballsesongen og har medgang og motgang som tema. Vi ønsker alle mulige bidrag innenfor og utenfor tema. Send bidrag på e-post til ropet@klanen.no.

Deadline er fredag 5. november

Klansropet nummer 86 kommer til fotballens seriestart 2011, og temaet er tatovering. Ta bilde av dine tatoveringer på solbrun hud og send til oss.

11 TV-skjermer
og en unik atmosfære,

Bohemen er sannsynligvis
verdens feteste fotballpub

Vi viser alt du kan ønske deg av fotball

Sjekk ut vår nettside www.bohemen.no for full oversikt

To ukentlige og svært populære quizkvelder

Buss tur/retur Ullevaal på kampdager

Kald drikke og TV, Bohemen har alt du trenger for å leve

BOHEMEN
SPORTSPUB OSLO

ARBEIDERGATA 2, N-0159 OSLO - TLF.: 22 41 62 66

ÅPNINGSTIDER: MANDAG-TORSDAG 14.00-01.00, FREDAG 14.00-03.00, LØRDAG 13.00-03.00, SØNDAG 14.00-00.00

WWW.BOHEMEN.NO

fokus: TRIBUNELIV

Det har vært hett på banen og på tribunen gjennom sesongen. Klanen har hatt like store svingninger som fotballaget, men vi har ligget i norgestoppen gjennom året.

I høstens kommende kamper vil det være viktig med en solid støtte fra tribunen for å hjelpe laget inn til europaspill neste sesong. Syng høyt! Syng Vålerenga!

Tribunelivet 2010

Tekst: Nimo Gasparini
Foto: Kevin Skjothaug

Dette blir ingen lang gjennomgang av hvordan stemninga har vært på hver enkelt kamp hittil i år. Hvis det er noen som har behov for det, så kan man klikke seg inn på «sang-menyen» på www.klanen.no og lese gjennom etterkampkommentarene, for nesten hver eneste kamp.

Jeg har tenkt å se litt mer generelt på om vi har forbedret oss fra fjoråret.

Hva gjelder hjemmekampene synes jeg det har tatt seg opp betraktelig fra 2009, spesielt på Felt 228 og hele Gaza. Hva gjelder midten, så var det jo å forvente at det skulle ta seg opp, da vi heldigvis er

kvitt plastsetene og dermed har mer plass å boltre oss på, samt det faktum at vi får samla flere folk på feltet. Så virker det for meg som at flere har oppfattet at Felt 228 er lokomotivfeltet, hvor sangene våre hovedsaklig skal startes, som også betyr at hvis man synes det er litt irriterende med flagg, skumping, hopping, generelt utagerende oppfør-

sel, så stiller man seg på feltet ved siden av, i hvertfall ikke på midten.

For oss som drar i gang sanger på Felt 228 har det allikevel vært irritasjonsmomenter, som at en del har hatt tendenser til å hysje hver gang MiniKlanen drar igang «kom igjen Enga». Det virker som om det endelig har gått opp for folk flest at dette ikke er en sang dem drar igang utelukkende for Vestbreden. Sjansene er også store for at når man hører at denne kommer fra Mini, så er vi midt i en annen sang, da gjør vi oss ferdig med den, før vi slenger oss på. I stedetfor å bruke tid på å hysje på sine egne

Noe som blir bedre og bedre, men som åpenbart tar tid, er å få en slutt på cowboyene (spesielt på bortetur) som synes det kuleste i hele verden er å starte «skarru virru værre Vålenggutt» til stemmen ikke klarer mer.

Limer inn tekst/antall ganger nok en gang, da det virker som at dette ikke kan gjentas for mye:

Forsanger: Skar'u værre virru værre Vålenggutt

Alle: Ja, for faen!

Forsanger: Skar'u værre virru værre Vålenggutt

Alle: Ja, for faen!

Forsanger: Skar'u værre virru værre virr virr virr

Alle: For for for – virr virr virr – for for for

Virr virr virr – for for for – virr virr virr

For for for – virr virr virr – for for for

Virr virr virr – for for for

Så har vi fått på plass en ny tribunesang som er re-frenget fra låta Vålenga Rock:

*Vi ser på Vålenga – i all slags vær
Og dresser oss opp i kule klær
Og hvis du ikke blir med inn –
kan du dra tilbake til dragen din*

Ikke noen original sang muligens, men man behøver ikke finne opp kruttet hver eneste gang. Dessuten har vi faktisk en god del sanger fra tidligere utgitte CD'er, som lett kan brukes på tribunen. Men det må jo være tekst som passer sjølsagt. Foreløpig bør vi konse om å få bl.a. denne til å sitte hos så mange som mulig.

Flaggbruk har også tatt seg opp, sjøl om det alltid kan bli bedre. Om det er sånn at man ikke er spesielt glad i flagg, fordi man vil se kampen, eller fordi man generelt synes det er døvt med flagg, så prøv (hvis du har et liggende foran deg eller bak deg) å plukke ett opp og vift i noen sekunder mens det er stopp i spillet. Det har faktisk sin effekt, både visuelt for dem som ikke er på vår tribune og stemningsmessig for å oppildne folk rundt.

Så er det vel ikke til å komme unna at grunnet sportslig suksess, så blir de aller fleste med på sangene når vi leder med 4, 5 og 6-1... Men dette behøver jo ikke å være negativt, sett at det IKKE var

bra stemning på Ullevaal under noen av festkampene i år, det hadde vært trist det. Dessuten så har vi ligget under og sliti i noen av kampene, og folk har ikke gitt opp vokalt av den grunn.

På bortebane har vi fortsatt en jobb å gjøre, her må sanggruppa ta litt kritikk, da vi ikke er flinke nok til å samles på riktig sted alltid, dette kombinert med variert form på våre reisende og sjølsagt til tider dårlige bortetribuner, gjør at vi ikke alltid er like høylytte på bortebane.

Men vi har også gode eksempler på bortebane i år. I Bergen herja vi som vanlig (hva skjer der egentlig, så deler av en TV-kamp for noen uker tilbake, Brann-Molde, som hørtes ut som en begravelse), i form av at vi sang hele kampen igjennom stort sett, slang dritt til Eirik Bakke og flippa med Bergenserne/lommemannen.

Spontane sanger på bortebane og hjemmebane (ferdigrulla gress fra Nederland som et fiffig eksempel) har det vært en del av, noe som har vært mangelvare de siste årene og også diskutert at har vært ett av bevisene på at vi har tapt oss.

Sier ikke at Klanen plutselig er fantastiske igjen, men vi er bedre enn vi har vært på lenge, samt at vi fortsatt ikke har mye motstand rundt omkring i landet. Bøfla har skutt seg sjøl for lengst, i kampen mot oss, hvor dem alltid prøver så godt dem kan, så beviste vi hvor mye mer vi har å gå på enn dem. Den derre supporterjungen, som Eggen kalte dem, i Trondheim, har for lengst passert bøfla, dem er like kjedelige, men har flere sauer som følger etter.

I skrivende stund er det ti runder igjen av serien, som skal bringe oss ut til Europa neste år. I vinterhalvåret er det hockey og håndball om hverandre, så det er bare å komme seg til Jordal også utover høsten, syngte seg hese for Vålenga og bevis:

Mange motstandere – Ingen motstand!

Tifosesongen 2010

Sesongen så langt har vært alt eller ingenting, samt én gedigen skuffelse. De arrangementene vi har hatt har stort sett vært store. Her er det som er mest verdt å nevne hittil i år.

Tekst: Erling Rostvåg
Foto: Kevin Skjøthaug og Vegard Nygård

Seriestarten mot Viking

Åge Hareide kom på besøk og skal visstnok ha blitt indignert av banneret «Ikke driv hor med spilleres mor». Cred til Åge for å skjønne at den var mynta på ham. Vi jublet også over ståtribuner med teksten «Vi får stå av Vålenga».

Samtidig fikk Martin en hyllest i form av en «adbusta» Rocky-plakat. Vi har ikke for vane å trekke frem enkeltpersoner i klubben uten meget god grunn, men vi hadde en god følelse og planer om at neste kamp skulle ha en tifo som gikk på fellesskapet Klanen og hele laget. For de som har fulgt med klarte NFF gjennom elendig saksbehandling å stoppe den lovlig søkte pyroen til dette showet. Ettersom EngaTifo ikke gjør noe halvveis, droppa vi tifoen.

Denne kampen var forresten nedre Gaza full av snø og det improviserte dekket vi laget for å dekke tribunen så meget lekkert ut i våre øyne.

VIF – Aafk

En så fin mulighet til å fylle hele svingen bør brukes på mosaikk. En ambisiøs snumosaikk. Riktignok ikke første snumosaikk på en ståtribune. Den hadde Klanen på Bislett for mange år sida, men den var ikke på langt nær så avansert i mønsteret som denne tifoen og sjelden har nervene liggi så tjukt utpå kroppen. Ikke var det en eneste Underberger i sikte heller.

Problemet med ståtribune ble løst ved å teipe gaffa på bakken etter noen cirkamålinger med målebånd. Disse teipbitene, som forøvrig er der enda, fungerte som felter der hvert felt hadde en spesiell type ark. Tynt dugnadsoppmøte denne dagen gjorde at vi fikk dårlig tid, i tillegg til at arkene som ikke kunne festes til stoler måtte deles ut etter at publikum dukket opp. På hengende håret og ekstremt stressende. Sist gang jeg husker noe lignende var mot Start i 2005, men da kun på grunn av tidspresset. Tifoen var enkel nok: Et norsk flagg ble til bokstavene VIF på blå bakgrunn. Dobbelt tribuneskille, ett for hvert motiv. Utfordrende, ikke helt perfekt, men veldig fine bilder etterpå.

LSK – VIF

Dårlig kreativitet og vårt uangripelige ytre har gjort at fugla har to stygge ting dem kan si om oss. Vi ufarliggjorde det ene og rydda tifolageret i samme slengen. Ett stort banner med «Her kommer søpla» og tonnevis av papir, plastflagg, ark og konfetti som blei kasta ut på Åråsen... og lagt igjen. Selvironi, umulig for dem å svare på og mye billige enn container.

VIF – XXX

Denne måtte jeg se på VG Live fra supporterkonferanse i Barcelona og stemninga for egen del var dobbeltnervøs ettersom en tifo tross alt alltid kan gå galt. Ikke at gruppa er ubrukelig uten leder, men flere av de mest erfarne tifoistene var bortreist denne dagen. Aspirantene gjorde en prikkfri jobb og Fru Justitia steg majestetisk opp over Gaza.

Sverdet deler en XXX-logo i to så blodet spruter. Rettferdighetens vekt er skjev og tyngden ligger på Vålenga. Samtidig sørger det blå bindet for øyene at verden ses med «riktig slør» i fremtiden. Mye symbolikk, gøyalt å jobbe med og en solid utseende tifo på stadion.

Pause & tribune, (fritt etter Tom Waits)

hva gjør de i pausen

hva gjør de egentlig i pausen

hva holder de på med der inne

noen lag går i garderoben som slakt

og kommer ut igjen som mestre

andre lag går i garderoben som mestre

og kommer ut igjen, ja, som slakt

er det noe som blir sagt

er det noe de gjør

er det noe de tar

er det i det hele tatt noe muffens

den varer jo ikke mer enn femten minutter

så noe må det jo være

jeg mener vi har krav på å få vite det

hva de gjør i pausen

hva skal de med dette kvarteret

bortsett fra å hvile og skifte side

skjer det noe der inne som må holdes skjult

er det noen som ikke har rent mel i posen

er det derfor trenerne straks snur ryggen til

og forsvinner i tunnelen

for å søke ly i arenaens bunkers

enten laget ligger over eller under

eller midt på treet

er det derfor noen spillere klapper i hendene

mens andre biter i gresset

hva er det de gleder seg til

hva er det de gruer seg for

hva er det de prøver å vinne

på denne korte tida de er borte, tid?

hva faen er det de holder på med der inne

bortsett fra å hvile og skifte side

får de besøk av noen

er det noe som ikke tåler dagens lys

jeg mener det er på tide

vi har krav på å få vite det

hva om det var vi som forlot tribunene

i takt, for så å komme tilbake

som mestre eller slakt

da ville nok lagene også fått noe å tenke på

i andre omgang

og er det nå så sikkert at de er i garderoben?

kanskje har de helt andre ting fore

kanskje lyssky avtaler blir undertegnet

kanskje svarte penger skifter hånd

jeg vil ikke finne meg i det lenger

hva faen er det de holder på med der inne

vi krever å få vite det

Diktet er skrevet av Lars Saabye Christensen, publisert i bok-singelen «Etter mesterskapet», Flamme Forlag, 2010. Stjålet av Klansropet, hele diktsamlingen kan bestilles fra www.flammeforlag.no

**Tifoporno:
PSG-Monaco 2009**

I hvert nummer trekker Klansropet fram et strålende tifoarrangement. Dette bildet viser Paris Saint-Germain-supportergrupperingen Boulogne Boys. Arrangementet ble gjennomført 30. mai 2009 på Parc des Princes i Paris.

Skjerfing

På pub i Barcelona. Foto: Jostein Ellingsen

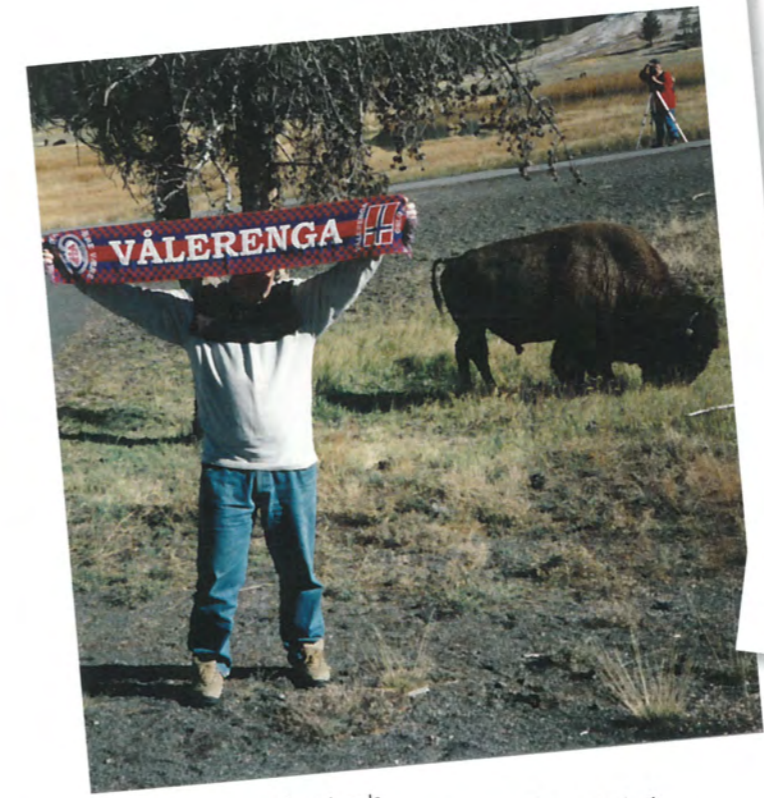
Varg veum i Bergen FOTO: Kjell Henning Thon

På pub i Botswana. FOTO: Lisbeth Grytten

Gumman og Jossi i Amsterdam. Foto: Bernhard Birkeland

Yellowstone nasjonalparke FOTO: Bjørn Hyllset

på Ramton Camping sammen med Deensebændet FOTO: Worm Winther

Col du Tourmalet, Tour de Frances Rongetappe. FOTO: Christian Plaum

Elvis Presley. 13 år, Tupelo. FOTO: Arne Metzner

Knut Skyberg, foran the white cliffs of Dover.
Foto: Borgny Ween.

Steven Gerrard på Madame Tussauds i London.
FOTO: Kristin Furulund

På en firehjuler, i egyptiske delen av det østlige Sahara
FOTO: Håvard Aslesen

Høvdingen Lovet ofringer av kanarifugler rundt leirbålet for
å styrke Engas appetitt på mål og poeng.
FOTO: Roald og Tove Ergan

Gloria Golf Resort i Belek, Tyrkia
FOTO: Thomas Astrup

Emilie foran Frihetsgudinnen i New York
FOTO: Jan Ove Bjerga

Langt foran stadion i Cape Town.
FOTO: Daniel Moosmann

Fredrik Daae, Jakob Solberg og Mats Olsen
i Haugesund.
FOTO: Kersti Solem Iversen

Marilyn i Haugesund

FOTO: Kersti Solem Iversen

Foran Columbusmonumentet i Barcelona.
Foto: Jostein Ellingsen

Barack Obama på Madame Tussauds
i London.
FOTO: Kristin Furulund

St. Anton i Østerrike

FOTO: Thomas Astrup

1.mai 2010 gjenåpnet vi etter å hatt stengt i 4 uker, grunnet oppussing.

Kom og se!

Hedmarksgata 1, 0658 Vålerenga

Åpningstid: man-tors kl.15-01 • fre kl.13-01 • lør-søn kl.12-01

lune gjester • lune bartendere • iskaldt drikke • overlegen beliggenhet

TANGA RØR ^A/_S

Alt i rørarbeide!

Spesialpriser til klansmedlemmer!

Ring Roar på tlf: 90 10 57 40

Martin 95 97 92 26 eller mail: roar@tanga.no

Tlf: 67 06 10 95 • www.tanga.no

Tema: **Tro og overtro**

Under Martin Andresen er det noe med Vålerenga som ligner veldig på Kjetil Rekdals regime: Ritualer, oppgaver og andre ting må gjøres i riktig rekkefølge. Etter hva Klansropet får opplyst er det nærmest uttallige rituelle handlinger man går gjennom før hver kamp i Vålerenga for tida for å opprettholde den gode flyten.

Hvor dumt er dette?
Antakelig ikke dumt i det hele tatt.

Alle undersøkelser av tro og overtro viser at det viktigste er å tro på det du holder på med. Hvis hele laget trodde man ville prestere bedre av at Kjetil Rekdal hadde gule sko, så ville dermed spillet bli bedre. Og Brann ble seriemester det året Martin Andresen etter sigende mente han ville spille bedre som kaptein dersom han ikke hadde kapteinsbindet på.

Tilfeldig? Kanskje, men antakelig spilte troen på at noe skulle fungere inn.

Vi har kalt dette temaet «Tro og overtro», og bladet ble fullt mye tidligere enn vi hadde tenkt. Men i all hovedsak har vi forsøkt å beskrive tro som de som tror på Vålerenga og overtro som de som tror på noe annet. Så blander vi det humoristiske med det syke, det seriøse med det snåle.

Mens vi tror på seriegull igjen ganske fort.

Bendit Bendit Bendit Bendit Bendit Bendit Bendit Bendit Bendit Bendit Bendit Bendit Bendit Bendit Bendit Bendit

STABIEK VALERENGA
IFAS SPORT
0 0:00 0
NAUTRONIC SCOREBOARD SYSTEM
JERSSON 25 ALANZINHO 1

VIT ENIGA DIVER VÅR RELLION!

FINALEN 2008 BANK bama bama CUPFINALEN 2008 CUPFINALEN 20

- Jeg er slett ikke overtroisk. Det eneste jeg gjør før jeg går på banen, er å be!

Sitatet fra den brasilianske høyrebacken Maicon er slett ikke enestående i fotballens verden. Skal du eller laget ditt vinne noe er det viktig at alt gjøres på riktig måte. Spillere, supportere, dommere og støtteapparat må alle bidra med «det lille ekstra».

Tekst: Mari Theodorsen og Kjell Henning Thon
Foto: Kevin Skjøthaug

Blant supportere er det ikke bare sang og visuell tribunekultur som hjelper laget framover. Mange supportere har ulike ritualer som må følges på kampdag for at det skal gå bra. Fra de helt enkle, som å bruke det riktige skjerfet, til de mer krevende eller mer komplisert sammensatte handlingsrekker.

Kjell Grønningen var ikke på Åråsen i 2007. Vålerenga vant. Derfor kunne han ikke gå på kampen i 2008. Og Vålerenga vant. Og i 2009. 2010. Og sånn vil det fortsette.

På Dagbladets debattsider forklarte Viggo Veneløs om konsekvensene av hva som sto på spill allerede i september 2006. Vi siterer flittig:

«Over de siste par ukene har en grusom teori etablert seg i mitt sinn, og i kveld skulle teorien bekrefte. Det har seg nemlig slik at når jeg går på kamp for å se mitt elskede Enga, så spiller de bra, men kampene ender ofte uavgjort, eller på en slik måte at Enga ikke oppnår det de ønsker. Eksempler er siste kamp i 2004, seier mot Stabæk, men et mål for lite, kampen mot borettslaget fra Mlada, bra spill, men igjen...

Dersom jeg følger kampen på TV eller nett spiller Enga søppel, og taper som fortjent. Gidder ikke nevne eksempler, alle veit hva jeg snakker om. Men når jeg *ikke* følger kampen spiller Enga bra og vinner. F.eks. mot Viking sist.

Idag holdt jeg meg unna, nesten... Etter halvtimen bare *måtte* jeg finne ut åssen det lå an, og så til min glede at Enga ledet. Var på nett i maks 30 sek, og på den tiden tikket meldinga inn om at bøndra hadde omsatt en døv straffe. Jeg skrudde av umiddelbart, og sjekket ikke igjen før kampen var over. 5-1!!!

Trist som faen for meg, men jeg lover alle klansmedlemmer at denne pelikanen fra nå av låser døra og skrur av strømmen mens Enga spiller.

Vi får sees etter kampen...»

Dette er vel en ekstremsituasjon, for når det for mange supportere er veldig viktig å huske lykkeskjerfet, Mikke Mus-bokser'n eller å få hengt ut flagget før frokost blir det barnemat sammenlig-na med dette.

Spillere

Engelske Gary Lineker var kjent for å aldri score mål under oppvarminga, han ville spare dem til kampen. Likevel er vi usikre på om vi vil anbefale spillerne å trene mindre på avslutninger.

Kanskje vi heller skal ta lærdom av Jørgen Jallands russiske lag Kazan? Når laget kjørte buss til kamp måtte alle være helt stille i bussen. Ulykker ville skje hvis noen sa noe. Skulle bussen komme til å kjøre under ei jernbanelinje samtidig som et tog passerte over, betydde det ulykke hvis ikke alle klappet og jublet.

Den engelske keeperen David James snakker aldri med noen før kamp, og må gå som sistemann inn på toalettet der han spytter på veggen.

Like britiske John Terry skal ha minst 50 ritualer som må gjennomføres før han kan spille kamp. Det innebærer blant annet bruk av ti år gamle leggskinn som festes med nøyaktig tre runder sportstape. Ellers er det klassisk å ikke klippe hår/skjegg, bruke samme klær, la være å vaske de samme klærne så lenge det går bra.

Andre steder i verden ser vi det mer satt i system. Tidligere Lyn-trener Espen Olafsen har skrevet hovedoppgave om fotball og hekseri i Tanzania. Han mener hekseri brukes i så godt som alle fotballkamper i Tanzania, men med varierende styrke og intensitet. Hekseriformen uchawi er en tro og en praksis. Dette er basert på en åndelig kraft som påvirker spillernes prestasjoner. Kraften kommer fra Gud via ånder, mennesker, dyr, planter og mineraler. Uchawi handler om å kunne påvirke denne kraften.

«Et eliteserielag som spiller for å unngå nedrykk, vinne serien eller slå sin argeste rival bestreber seg derfor på å finne mgangaer med spesielt sterk heksekraft. Mgangaen isolerer spillerne i leir i flere dager, og er kampen viktig nok kan isolasjonsperioden vare i et par uker. Han pålegger dem en rekke restriksjoner for hvordan de skal unngå eller omgås spesielle personer og steder, og hvilke handlinger som er forbudte eller påbudte i dagene forut for kampen. Forbud mot seksuell omgang er selvsagt. Å komme i kontakt med en kvinnes kjønnsvæsker representerer en betydelig fare for prestasjonene på fotballbanen. De er urene og truer spillernes kraft,» forklarer Olafsen til Verdensmagasinet X.

«Banen er en arena det er viktig å få kontroll på. Her har imidlertid bortelaget et drawback. Banene voktes godt, så det hender ofte at bortelagets mgan-

ga ikke får adgang til banen før på kampdagen. Det gir dem mindre spillerom, men jeg var selv vitne til hvordan en mganga løste dette problemet på nasjonalstadion i Dar-es-Salaam; Dagen før kampen hadde mgangaen skrevet lagoppstillingen til motstanderne på fire ark og lest forbannelse over dem, før han stappet navnene ned i gapet på fire høner som han hugget hodet av. Hodene skulle nå begraves ved hvert sitt hjørneflagg for å svekke motstanderne. Spillerne begynte å jogge rundt banen. I tur og orden satte fire av dem seg ned ved hvert sitt hjørne. To ledere kom ilende til og ga spillerne massasje mens de begravde hønsehodene.»

Man skal likevel passe på å ikke dra det for langt. Et lag fra Zimbabwe ble pålagt av klubblider å gjennomføre en åndeutdrivelse før kampstart. Måten det ble gjort på var at alle 16 spillerne svømte ut i Zambezi-elva. Dessverre var det bare 15 som kom seg tilbake til elvebredden.

Dommere

Dommern kan spille en avgjørende rolle på flere måter enn du tror. Dommer Nils Mikkell Sara fikk sterk kritikk av Hammerfests trener i 1999 for dømningen i kampen Alta-Hammerfest. Siden han ikke fikk noen unnskyldning gandet han like godt hele laget. Og Hammerfest begynte å tape. Det var ingen hjelp i supporterens ritualer, heller ikke i at treneren fisket sild og ofret den på offersteinen i Kvalsund. Hammerfest rykka ned.

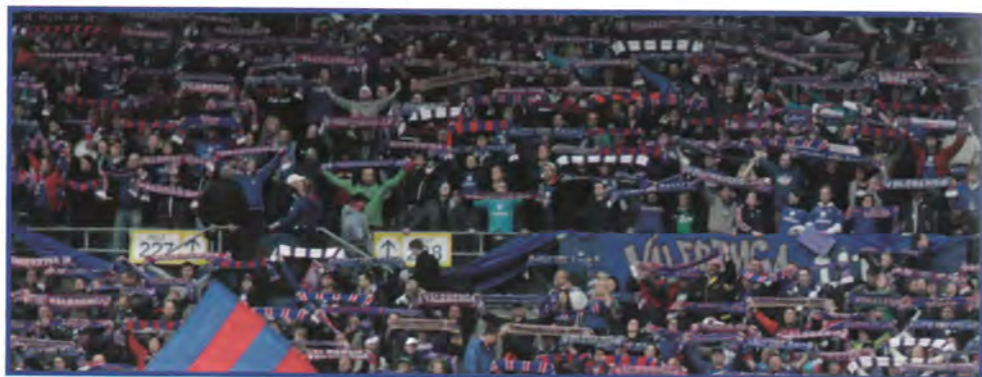
Sosialpsykolog Lysann Damisch ved Universitetet i Köln har forsket på overtro, og funnet ut at lykkeamuletter og ritualer bidrar til bedre prestasjoner. Gruppen med lykkeamuletter hadde bedre selvtillit, satte seg høyere mål, prøvde lenger og generelt presterte bedre enn de andre. Så hvor ble det egentlig av krona til Levernes?

Overtro på tribunen

- En nevrotisk fortelling om klesplagg, kabling og riter.

Da jeg i 2003 blei fast inventar på Vestbredden, var det lite annet enn Engas resultater, sang og stemning som var viktig. Man hørte stadig «helsprø» historier om voksne mannfolk som gikk i tangatruse på kamp, dekorasjoner av alt fra biler til små hus eller andre ting som raskt ble avfeid som avvikende adferd fra de sprøeste av de sprøe i et gigantisk miljø.

Tekst: Erling Rostvåg
Foto: Kevin Skjøthaug

Etter hvert legger man merke til at sånne ting er vanligere enn man skulle tro. De som ikke følger fotball med entusiasme rister på huet, men vi andre skjønner greia. Tenk om! Dersomatte hvisomatte! Om det bare er en promilles sjanse for at hva du har på deg har noe å si, har du da samvitlighet til å la være å ta på deg de faste skoa dine?

En eller annen gang tidlig i 2004 snubla jeg over en stygg trailercaps som på magisk vis så grei ut på meg. Historien bak og hvorfor jeg tok den på i utgangspunktet er lang og uinteressant, men jeg endte i alle fall opp med å gå på kamp med gul og svart (!) trailercaps. Enga vant og da var løpet kjørt.

Etter to-tre seiere og en uavgjort, glemte jeg capsen og da tapte dem faen meg. I halvannen sesong var vi ubeseira med capsen på unntatt mot gule lag. Den var aldri med mot LSK eller Start. Etter hvert begynte folka rundt meg å kjefte hvis jeg glemte den og tar jeg ikke feil er den avbildt på et sesongkort noen år tilbake i et publikumbilde.

Capsen gikk etter hvert i stykker på et dansegulv på et kjipt utested og dermed begynte vi å tape. Etter det har jeg vært på konstant utkikk etter en erstatning. Ikke en gul caps, men en kombinasjon av plagg eller et enkelt plagg som kan få tilbake seiersrekka. Det går bra nå om dagen, men jeg kan foreløpig ikke se noe mønster i egen adferd, så det må værre sidemannen sin skyld.

Det eneste som er skumlere enn å ikke jobbe med lykkebringer er å aktivt bringe uflaks til stadion. I august 2003 spilte vi hjemme mot Odd. Jeg husker godt at klubbhora Espen Hoff var spesielt ufin i denne kampen. Han dro tidlig på seg et gult kort og kunne godt fått flere uten at dette hadde vært noen dommerskandale. Det hele toppa seg med en takling som fra Vestbredden så ut som et soleklart direkte rødt og han fikk ikke engang sitt andre gule. Det var da kompisen min måtte gi etter for naturens gang. Han hadde holdt seg i en halv evighet, men klarte ikke mer. Det skulle legges kabler. Ganske kort tid etter at han kom tilbake på tribunen scora Hoff sitt første. I løpet av de påfølgende 19 minuttene putta han to til. Ekte Hattrick! Enga tapte 0-3. Kompisen min har så vidt jeg veit aldri kabla på stadion siden den gang.

Enkelte kritikere vil påpeke manglende konsekvens i overtroen, hvordan statistikken viser at dette ikke funker og all rasjonell forskning tyder på at det overhodet ikke har noen innvirkning. Til dette svarer man at man kanskje bringer litt lykke, tipper vektskåla svakt til et bedre utgangspunkt eller rett og slett at vi ikke gidder å høre på det øret.

Enkelte ritualer endrer seg. En annen venn pleide å rake håret en gang i uka for å vedlikeholde den klassiske to millimeters-klippen. Dette ble som regel gjort i helgen, men aldri på dager Enga spilte kamp. Det brakte ulykke. Ritualer sprakk i april i år. Regelen ble brutt og man vandra opp på Ulevaal. Vi slo Odd 6-1 og nå er ritualer snudd på huet. Barbermaskina skal fram på kampdag, koste hva det koste vil. Dette ble glemt sist mot Hauge-sund og vi veit alle hvordan det gikk.

Ikke kan jeg forklare rasjonelt denne adferden. Ikke kan jeg kritisere den. Ikke kan jeg bevise en dritt. Men jeg tør faen ikke la være å lete etter den neste gule capsen, og jeg er ikke aleine.

Kristne sponsorer og supportere

«LILLESTRØM (VG) Med pastor Åge Åleskjær som forsanger blir det garantert hallelujastemning på Årassen i morgen – på selveste palmesøndag. En ny supportergruppe ser dagens lys når Lillestrøm sesongåpner mot Bodø/Glimt. Fra den ene svingen skal 600 medlemmer fra Oslo Kristne Senter synges med på Kanarifansens kamprop.»

Tekst: Kjell Henning Thon
Foto: Kevin Skjøthaug

VG meldte det som det var en gang for seriestart 2003. Det hadde året i forveien vært meningen at LSK skulle spille med Oslo Kristne Senter-logoen på brystet. Etter kraftig intern og offentlig kranling skjønte selv Lillestrøm at dette ikke var noen god plan, og det ble ombestemt rett for seriestart.

Men OKS var sponsor lenge, og en av tribunene het i en lengre periode OKS-tribunen.

I Bergen var det ikke en av sponsorene, men den eneste fungerende supportergruppen som sprang ut av flere kristne miljøer. I årene mellom 1994 og 2006 var ARG en organisert supporterklubb for Brann-supportere. Fra hjemmesiden deres ser vi at de ønsket å være positive supportere som støttet laget på en god måte. Apostlenes Røde Gærninger ble stiftet høsten 1994 av supportere som tidligere hadde stått med og på Store Stå. De ønsket å ta avstand fra det som var negativt på Store Stå på den tiden, da spesielt hetsing og fyll.

Landslagets største supportergruppe, Oljeberget, ble dannet i kvalifiseringen til VM i 1994 av studenter ved det Teologiske Menighetsfakultet i Oslo, og de var rundt 200 medlemmer. Rune Bratseth var klubbens høye beskytter, og Jan Åge Fjørtoft var æresmedlem.

I Vålerenga er det ingen sånne problemstillinger som har oppstått. Kristne frikirker skyr vel Klanen som pesten og kristne supportere ser vel at det ikke er noe behov for en egen organisasjon som ivaretar deres behov på tribunen.

Spår så blekket spruter ...

Hvordan i all verden finner noen på å «spørre» en blekksprut om hvordan det går med fotballkamper? Noen gjorde i hvert fall det, og ganske mange fulgte spent med.

Tekst: Beaker

Foto: Frode Sandberg

Blekkspruten Paul ble verdenskjent i forbindelse med årets VM i Sør-Afrika etter at han spådde vinneren av flere kamper. Paul kom til sitt akvarium Sea Life Centre i Oberhausen i Tyskland i 2008 etter at han samme år ble født i et annet akvarium fra samme kjede i Weymouth. Navnet fikk Paul etter et dikt av den tyske barnebokforfatteren Boy Lornsen («Blekkspruten Paul Oktopus») – jeg kan ikke la være å nevne at Lornsen er fra samme lille bygd på den idylliske Nordsjøøy Sylt som min far ...

Historien begynner egentlig allerede under EM i 2008. Paul spår kamputfallet ved at det settes to bokser med muslinger i foran ham. Hver boks har hvert sitt flagg, og den boksen som Paul spiser muslinger av, er boksen til laget som kommer til å vinne kampen. I EM i 2008 spådde Paul riktig vinner i fire av de seks kampene som Tyskland spilte i dette mesterskapet. Resultatene var altså ikke så verst, men faktisk ikke så fryktelig langt unna sjansnivå heller (50 %, dvs. 3 av 6 kamper).

Men så tok det hele av under årets fotball-VM. Medlemmet av familien octopus vulgaris spådde utfallet av alle Tysklands kamper riktig, inkludert tapene i gruppespillet mot Serbia og i semifinalen mot Spania (det siste klok av skade fra EM i 2008, får man vel si).

For hver kamp ble medieoppmærksomheten større, og etter at det ble seier mot England i åttendelsfinalen slik Paul hadde spådd, fikk saken også internasjonal oppmerksomhet. Før kvartfinalen mot Argentina skal argentinske TV-stasjoner ha foreslått flere oppskrifter for å lage paella av Paul. Som kjent mislyktes dette, Paul spådde seier for Tyskland og istedenfor ham var det Argentina som ble slaktoffer.

Pauls tipping før semifinalen ble sendt direkte av flere TV-stasjoner. Spania slo Tyskland, noe Paul selvfølgelig visste allerede dagen før. Etter dette var Spanias statsminister bekymret for Pauls sikkerhet da han fryktet at rasende tyske supportere skulle gå Paul til livs – akvariet bekrefter at det kom inn mange draps-trusler. Statsministeren kom derfor med tilbud om å overføre Paul til Spania med livvakter, åpenbart sterkt bekymret for at det kunne gå galt i finalen om ikke Paul fikk fikse denne for Spania også.

Under finaleorakelet var så over 200 journalister til stede, og spanjolene ble enda gladere i «Pulpo Paul» som de kalte ham. Dagen etter var Spania verdensmester. Noen dager senere utropte den spanske byen Carballiño Paul til æresborger.

En slik historie er selvfølgelig ikke fullstendig uten at det dukker opp diverse rykter også. F.eks. ble det hevdet at Paul først ble født i Italia i april 2010 i en alder av maksimalt fire uker, slik at blekkspruten som spådde under EM i 2008 må ha vært en annen.

Selvfølgelig ble det også sådd tvil om Pauls overnaturlige evner. En spesialist i statistikk argumenterte at å forutse kamputfallet åtte ganger på rad riktignok er veldig usannsynlig, men at det verden over faktisk brukes tusenvis av dyr til å spå utgangen av fotballkamper, at det likevel ikke er usannsynlig at et av disse dyrene ligger riktig åtte ganger på rad.

Faktisk finnes det rapporter om mange dyr som ble brukt for å spå utgangen av årets VM-kamper: En papegøye i Singapore og en hamster i Tyskland er eksempler på noen av dem som også fikk en del medieoppmærksomhet.

En marinbiolog siteres med at kun svært små forskjeller f.eks. i størrelse på matbitene eller en liten luktespor i inngangen til en av matboksene som Paul fikk velge mellom, vil gjøre at Paul heller velger den ene framfor den andre muslingen. Den som satte ut matbitene kan dermed lett ha påvirket utfallet av «orakelet».

Uansett, Pauls dager som spåblekksprut er over, han har nå gått over til pensjonisttilværelsen. Blekkspruter i akvarier blir nemlig bare to til tre år gamle, og neste EM eller VM blir derfor ikke noe Paul kommer til å oppleve. Men ifølge akvariet i Oberhausen skal han nå dele sine kunnskaper med en etterfølger, det vil si lære opp en ny blekksprut. Dessuten tjener han (eller vel heller: akvariet) masse penger gjennom en reklameavtale med en stor tysk matkjede.

Som denne utgaven av Klansropet viser, er det mye overtro rundt fotballen, og folk finner på mye rart for å «sikre» at laget deres vinner. Men å spørre en blekksprut om Tyskland vinner neste kamp? Hvordan kommer man på denne ideen?

Når jeg tenker meg om, er dette kanskje likevel ikke så langt unna hva jeg og mange andre fotballsupportere jeg kjenner kunne funnet på. Det er vel rimelig å anta at noen i dette tyske akvariet ikke er helt uinteressert i fotball. Det har jo skjedd, når spennin-

gen før en kamp stiger og adrenalinene begynner å komme, at jeg har sett etter «tegn» – små antydninger om at laget mitt kommer til å vinne: Går neste runde med kabal opp, så vinner vi ... Klarer jeg å skyte denne kastanjen mellom de to trærne der, så vinner vi ... Tar bilen der borte av til venstre, og ikke høyre, så vinner vi ...

Så når dyrepasserer sitter foran akvariet og lurert i spenning på hvordan det går med neste fotballkamp mens Paul er sulten og står foran valget om å spise muslingen til venstre eller til høyre, så er saken i gang. Derfra er det bare en kort vei til at man forteller til kollegene etter nok en Tyskland-seier at det hele funka, at man blir enig om å prøve dette også foran neste kamp og at man etter hvert setter opp noen bokser med flagg på. Så forteller man det til noen venner, det hele tar av og til slutt har fotballsupportere verden over noe å gjøre i de spenningsfulle timene foran neste kamp.

«Vål'enga, du er min rellion»

Det er kampdag. På vei opp Sognsveien kan du skimte lysene fra stadion og flaggene som vaier. Etter noen øl på Café Abel kjenner du følelsene sitre i kroppen, nå er det kamp. Du kjenner både glede og spenning. Mange andre kledd i blått og rødt er også på vei, og du smelter sammen med dem i den store blå-røde massen som bølger seg oppover til stadion. «I dag skal bønda få bank», tenker du.

Tekst: Robert Eriksen
Foto: Kevin Skjøthaug

Robert Eriksen er religionshistoriker som i 2002 skrev hovedoppgave om Klanen.

Inne på stadion treffer du enda flere likesinnede, og du forsvinner inn i det fellesskapet som er Vålenga. Livet utenfor stadion forsvinner, kun festen innenfor eksisterer. I 90 minutter både lider og gleder du deg sammen med de andre supporterne, du skjeller ut dommeren og motstandere, hyller dine egne spillere, roper forbannelser og ber dine bønner. Inne på dette hellige området tar du del i den rituelle messen som utspiller seg underveis i kampen.

Gjennom sang og andre ritualer gjør du ditt ytterste for å mane spillerne til innsats. Gjennom din lidenskapelige innsats, som spiller nr. 12, håper du at du klarer å påvirke resultatet av kampen. Slik gjentar dette seg ved hver eneste kamp. For denne supporteren ligger det mer i utsagnet «Vålenga, du er min rellion», dette er mer enn en tom frase. Det å følge Vålenga betyr for mange mer enn bare

et regelmessig besøk på kamp, det betyr mer enn noe annet her i livet. Hele livet deres styres etter klubben.

Jeg skal her gå nærmere inn på hva som ligger i utsagnet «Vålenga, du er min rellion». Er Vålerenga en religion, og er dette utsagnet den beste beskrivelsen på den lidenskapen mange har for klubben? Og hva er det som gjør at enkelte følger laget overalt, i både triumfer og nederlag, på bekostning av alt annet her i livet?

I boka Tribunefeber hevder den engelske forfatteren Nick Hornby at det er fotballen som gir livet rutine og struktur. Denne strukturen bekrefte gjennom en sterk lojalitetsfølelse for klubben og kommer til uttrykk gjennom hvor mye tid og energi supporterne bruker på å støtte laget. Hornby skriver at hele livet hans har blitt organisert i forhold til fotballklubben Arsenal, som bursdager, stevnemøter og bryllup. Fotball, hevder han, fyller et tomrom og er ingen flyktig interesse, men en viktig del av livet. Når engasjementet rundt fotballen skal beskrives, er det naturlig å trekke inn dette forholdet mellom klubben og supporterne.

Hans Kristian Hognestad (1997) hevder at den sterke klubbfølelsen enkelte supportere har overfor sitt lag best kan forstås gjennom identitetsbegrepet. Supporterne identifiserer seg veldig nært med klubben de støtter, og klubben blir dermed en del av deres identitet. Denne identiteten skapes og opprettholdes gjennom konstruksjonen av fiender og rivaler, «oss» mot «dem».

Som et rituale, argumenterer Hognestad, er fotballen noe mer enn ren underholdning. De fanatiske supporterne følger ikke fotballen bare som en fritidsaktivitet. Fotballen er mer enn et spill, det blir en måte å leve livet på. Fotball er dermed et viktig uttrykk for deres identitet. Gjennom den skapes det en forståelse av identifikasjon med andre, der de kan gi uttrykk for tilhørighet overfor hverandre. Supporterkulturen tjener dermed som et grunnlag for å bygge solidaritet og identitet mellom ulike mennesker.

Sosiologen Janet Lever (1995) går også inn på akkurat dette. Hun hevder at fotballen påvirker samfunnet på mange måter, men at den viktigste funksjonen er at den får et samfunn/en gruppe til å henge sammen. Men Lever hevder at fotball på samme måten som kirken kan integrere mennesker inn i et samfunn. Man opplever både som supporter og kirkegjenger en identifikasjon med andre som deler samme erfaring. Begge krever engasjement til et overordnet og ikke-materialistisk mål, og begge tar i bruk felles symboler og ritualer som skaper en kollektiv bevissthet.

Mennesker søkte tidligere til kirken for tilhørighet og identifikasjon med andre, men fotballen, hevder hun, har overtatt mye av denne rollen. Fotballen utgjør rammen for det sosiale liv. Festen på tribunen skaper både glede og begeistring. Med tanke på den blinde troen og hengivenheten supporterne har overfor klubben sin kan fotball sammenlignes med religion. Fotball er for mange supportere det viktigste i deres liv.

Hvilke likhetstrekk kan vi finne mellom det å gå på en fotballkamp og et religiøst ritual? Vi kan trekke frem at supporterne møtes på hellige steder til bestemte tider, hvor de tilber noe de oppfatter som hellig: Vålerenga. Stedet Vålerenga, eller mer bestemt Sotahjørnet, kan oppfattes som universets senter, hjørnesteinen i livet. Mange som følger klubben ønsker da også å bo på Vålerenga. Klanen er et fellesskap hvor man forenes gjennom bruk av felles symboler og ritualer. En viktig fellesnevner er spesielle klær, klær som har klubbens

farger. Gjennom dette viskes skillene mellom supporterne bort, og Klanen kan slik fremstå som et religiøst brorskap.

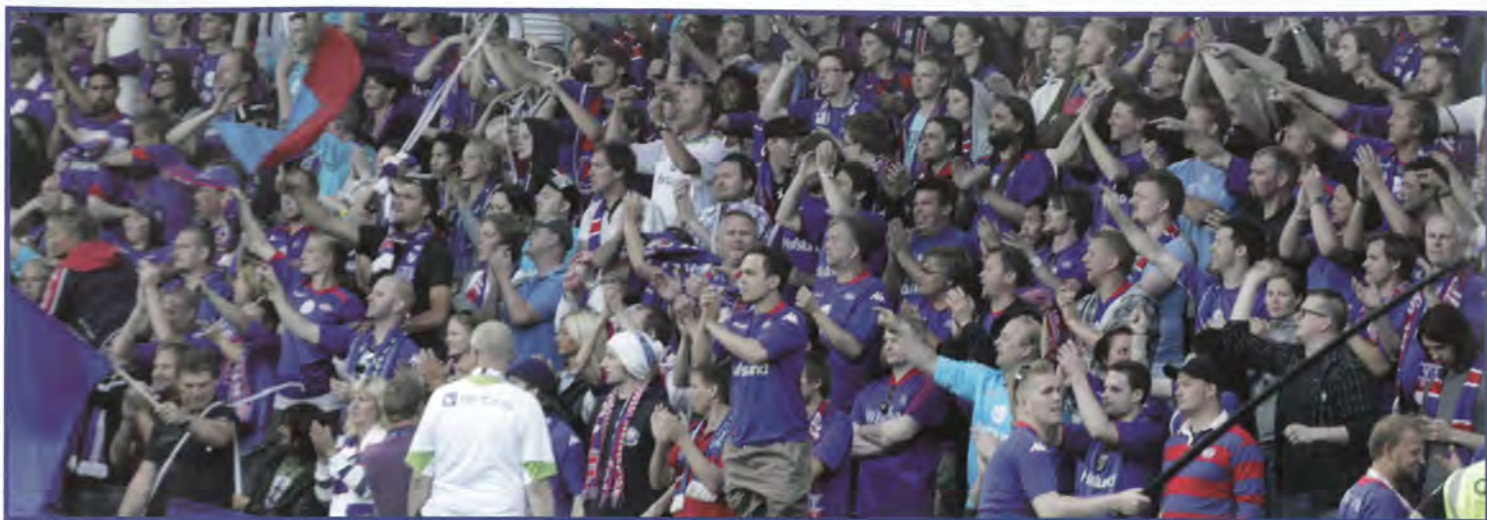
Det viktigste symbolet er klubbemblemet som best kan sammenlignes med andre religiøse symboler som korset, halvmånen eller Davidsstjernen. Rundt dette totemet samles Klanen. Supporterne forenes videre gjennom å ta del i felles ritualer som sang og bønn. Vi har våre bestemte sanger, våre tifo som brukes for å mane laget til ytterligere innsats, samt skape frykt hos motstanderne. Gjennom bønn forsøker mange å påvirke kampens gang. Kampen følger også en bestemt liturgi, akkurat som en gudstjeneste, hvor alt skjer i en bestemt rekkefølge.

Klubben har et utvalg av legendariske personer som behandles med respekt av supporterne. Eksempler på dette kan være Bruno, Henger'n og Panzer. Dette er spillere som har en spesiell posisjon i

mange supporterers hjerter, og de er ensbetydende med klubben. Så kan man jo diskutere hvorvidt de er guder, engler eller prester. Det alle supporterne drømmer om kan sammenlignes med frelsen i andre religioner. Dette målet kan være seriegull, cupgull eller opprykk til en høyere «divisjon».

Er dette bare tomme ord, eller er det noe hold i at fotball kan være en religion? I et sekularisert samfunn hvor den tradisjonelle religionen har blitt svekket og utfordret av et utvalg av nye alternative religiøse varianter, kan nye objekter og nye aspekter ved menneskelivet vise til det religiøse.

Ifølge sosiologen Pål Repstad (1981) har sekulariseringen gitt, og vil gi, religionen i vår tid mange nye og forskjellige uttrykk, blant annet via mindre grupper og fellesskap hvor det som tradisjonelt ble oppfattet som sekulært nå kan sakraliseres. Repstad hevder at religionen i det moderne samfunn har blitt mindre forutsigbar, og er preget av

Vål'enga – du er min rellion!!

Når Klanen står og synger «Vål'enga – du er min rellion» er jeg både stolt og rørt. Stolt fordi Vålerenga er den flotteste bydelen i byen, vi har det beste fotballaget i landet og vi har den kuleste kjerka! Rørt fordi Vålerenga handler om så mange følelser; fellesskap, samhold, identitet og kjærlighet.

Av: Presten på Vålerenga, Einar Gelius
Foto: Frode Sandberg

Ordet religion betyr kort sagt; å sette noe høyt. Det gir mening når Klanen står og synger «Vål'enga – du er min rellion». Det er Vålerenga vi setter høyt. Som prest ser jeg de mange likhetstrekkene mellom fotball og religion. Supporterne er som menigheten i kirka. Både på fotballbanen og i gudshuset synges lovsanger og salmer. Da Klanen for noen år siden gav ut sine kampsanger, kalte dem CD-en nettopp for Klanens samlede salmer. Det finnes fargesymboler og ritualer på fotballarenaene – slik som i kirka. Ja, selve arenaene er, som gudshus, helligdommer. Fotballdommeren er ritual-mesteren, slik presten er det. Det handler om frelse eller fortapelse på banen – slik det gjør det i mange gudshus.

Også i sporten dyrkes helgener og «guder» – slik som i religionene. Klesdrakten er viktig – en slags uniformering. Også presten har jo sin «uniform». Og selve fotballkampen er jo ofte en kamp mellom «de gode» og «de onde» – slik som i mange religioner. Fotballen har også sine svikere, sine Judaser – slik kirka har det. Og tilslutt kan nevnes tallenes magi – draktnummeret til spillerne har ofte stor betydning. Også i den kristne tro har tallene betydning – treenigheten, 10 bud og 12 disipler.

Men samtidig er det viktig å si – at fotball og religion ikke er det samme. For religionene baserer sin tro på en guddommelig kraft eller skaper – noe

utenfor oss selv, mens fotballen har kun seg selv å forholde seg til.

Men troen har både fotballen og religionene felles. En tro som handler om tillit, tiltro, støtte seg til og hengivelse. På Vålerenga bor det ca. 8000 mennesker, mens Klanen har ca. 13 000 medlemmer. Jeg har ofte lurt på hvor alle disse folkene kommer fra. Det viser seg at Klanen har medlemmer fra både øst og vest, nord og sør. Men hva kommer det av at folk fra for eksempel Østre Toten drar ned til byen for å se Vålerenga spille fotball? Jeg tror det handler om nettopp ordet TRO. Vi mennesker er på leit etter tilhørighet, fellesskap og identitet – eller for å si det på en annen måte: vi er på leit etter noe å tro på. For mange er Vålerenga nettopp blitt en slik

«tro» – her har folk fra både Østre Toten og Gaageberg funnet sin tilhørighet og sitt fellesskap. Vi har en felles lidenskap og tro – nemlig Vålerenga

Øg så til slutt: Sangen om Vålerenga kjerke er blitt en hymne for meg. Jeg veit at Trond som har skrevet låta ikke har tenkt noe religiøst når han skreid den. Men låta har likevel noe religiøst over seg – den forstand at den forteller noe sant og ekte om kjerkas posisjon i bydelen vår. Kjerka oppe i parken står der som et symbol på hva tro egentlig handler om, nemlig; lidenskap og stolthet – orlivsinnhold og engasjement. Jeg tror både på Jesus og Vålerenga. Det er dette som gir livet mening, innhold, mening og livstro. Og det går faktisk an å kombinere både gudstroen og fotballen!

overflatisk og kynisk forvitres det åndelige, men sporten kan i dette samfunnet bidra til at det åndelige gjenoppdages. Sport påvirker mennesker fordi de bryr seg om utfallet av kampene. Det er ikke en avsporing fra hverdagen eller ren underholdning, det er mye viktigere enn som så. Sport kan på denne måten, hevder han, hjelpe det moderne mennesket å finne tilbake til det religiøse. Blant symbolene i det moderne samfunnet som peker mot noe guddommelig, hevder han at sporten kanskje er det mest kraftfulle.

Pål Repstad mener likevel det er misvisende å kalle fotball for en religion, da det ikke peker mot noe som er overnaturlig. Likevel kan begreper som lojalitet, fellesskap, engasjement og alvor beskrive det forholdet mange Vålenga supportere har overfor klubben. Det er dette som får dem til å følge laget i tykt og tynt, og som gjør at fotball kan sammenlignes med en religion. Så syng høyt: «Vål'enga, du er min rellion».

Litteraturliste:

- Hognestad, Hans Kristian (1997): «The Jambo experience: an anthropological study of Hearts fans». Entering the Field, New Perspectives on World football. Gary Armstrong, Richard Giuliani (red.). Oxford and New York: Berg.
- Hornby, Nick (1992): «Fever Pitch». London: Victor Gollancz. Norsk oversettelse (1997): Tribunefeber. Oslo: Aschehoug.
- Lever, Janet (1995): «Soccer madness – Brazils passion for the worlds most popular sport.» Illinois: Waveland press.
- Novak, Michael (1976): «The joy of sports, end zones, bases, baskets, balls and the consecration of the American spirit.» New York: Basic books.
- Repstad, Pål (1981): «Mellom himmel og jord, en innføring i religionsosiologi.» Oslo: Gyldendal.

en autoritets- og institusjonsskepsis. Selv om religionen nok kan virke svekket, så er det han kaller for det «religiøse element» fortsatt til stede hos mange.

Ulike fenomener, som for eksempel reklame, tippekampen og Holmenkolldagen, har vært nevnt som fenomener som vil overta kirkens plass, og som vil gi det moderne mennesket et religiøst livsinnhold. Det jeg vil fremheve er at sekulariseringen stimulerer til fremveksten av en spesiell form for religion som gjenspeiler tidens ånd. Religion har forandret seg og kan ytre seg i former og sammenhenger som på overflaten ikke virker religiøse.

I denne sammenheng vil jeg trekke frem den amerikanske sosiologen Michael Novak (1976) som hevder at sporten «drar» mennesket imot det guddommelige. Novak hevder at sport i sekulariserte moderne samfunn kan være en bærer av tradisjon og ritualer, og kan dermed tilfredsstille menneskets behov for kontinuitet og høytidelige ritualer, utført på bestemte steder til bestemte tider. Et trekk ved den sekulære verden, argumenterer han, er at religiøse beskjeder må leses på andre måter.

I et samfunn som han beskriver som pragmatisk,

«Vål'enga – vår rellion» – blasfemisk?

Tekst:
Jan Hellerud

Ved å påstå at «Vålenga er vår rellion» har Klanen inn-tatt et svært populistisk, uforpliktende og derved friksjonsfritt standpunkt i spørsmålet om religion i idretten: Uforpliktende og tilpasset fordi flertallet i den norske befolkningen ikke ønsker søkelyset satt på sine forpliktelser ved medlemskapet i den norske «staskirken» og sitt svært overfladiske forhold til begrepet «religion». Friksjonsfritt fordi standpunktet kamuflerer de skillelinjer som selvsagt går i det flerkulturelle og flerreligiøse samfunn som Norge nå er. Populistisk – en holdning som antagelig er en forutsetning for Klanen; et sosialt fellesskap for ulikt tenkende mennesker. Når Klanen dertil kaller sin CD-samling av banale sanger for «salmer», er farsen kom-plett: «Salmer er kult» og Vålenga gjort til en «hellig overbevisning» – med andre ord – en religion. Alt dette, berettiger etter min mening, til betegnelsen blasfemi.

Grenseoppgang i Vålerengen Fotball

Et behov for en grenseoppgang ble nødvendig, da Klanen gjorde sangen «Vålerenga kjerke» til fast innslag på hjemmekam- pe- ne. Fra enkelte hold ble dette utlagt som noe som kunne ligne på en «andaktsstund»; i hvertfall en bønn til høyere makter om seier – kjent fra tradisjonen i engelsk fotball, hvor sanger som «You'll Never Walk Alone» og «Abide With Me» er med på å sette preg på stemningen før kampstart – av mange ansett som selve høydepunktet kampdagen! At forfatteren av «Kjerka», ate- ist som han er, har forklart at hans sang aldri var ment å skulle være en «salme» eller uttrykk for noe religiøst, men en hyllest til sin egen far og befolkningen på Vålerenga, området de vok- ste opp i og til Kjerka som sentralt bygg i bydelen, har det vært vanskelig å få forståelse for.

En spekulativ dagsorden og påstand

At «noen» etter suksessen med «Kjerka brant» så muligheten til å score ytterligere billige poeng, lå i kortene. Ved å innføre «takkegudstjeneste» ved feiringen av serie- og cupmesterskap, gikk man imidlertid over streken! Spesielt når Vålerenga Fot- ball i helsides annonser inviterte til fakkeltog og takkegudstje- neste som et ledd i feiringen! Vålerenga Fotballs leder sto attpå

til frem i NRK og «hang ut» en av VIFs tillitsmenn som tillot seg å mene at dette ikke var i idrettens ånd: å koble klubb og religion sammen på en uheldig måte. For de ureflekterte («ære så nøye a» – typen) var dette kanskje like uforpliktende som å gå i kjer- ka julaften, men for oss ikke-troende som «bare» ville hylle la- get og medaljene, ble dette upassende. Også fordi det ble påstått (litt spøkefullt, riktignok) at det eksisterte en (hellig) «treenig- het» i bydelen: Skolen, kjerka og klubben. En spekulativ påstand, selv om strukturen i de fleste bydeler og små samfunn, historisk, forteller at skole, politi og kirke, utgjorde en del av den «øvrigh- eta» som man måtte forholde seg til med ærefrykt. Men, det var før og «itte nå».

Selvsagt finner vi i Idrettsforeningens 100-årige historie ild- sjeler med bakgrunn både fra skole og kirkelig organisasjoner: Gymnastikklærer Johan Skau som ble VIFs første æresmedlem og Ynglingeforeningens leder – senere speidersjef Hans Møller Gassmann – så begge behovet for å samle ungdommen (gutte- ne!) i bydelen til idrettslig utfoldelse. Men, fra dette til å hevde «tette bånd» og noen slags «treenighet», er å gå for langt. Det er først i de senere årene at prester i Oslo og enkelte andre steder, hatt sett «markedsverdien» i å ha et forhold til idretten og sup- portergrupper – med eller uten tatovering!

Avklaring

Behovet for en avklaring på vår holdning til religion som klubb, ble påtrengende etter den mediaoppmerksomhet som takke- gudstjenestene fikk. Vi hadde flere diskusjoner innad i klubben – diskusjoner som til slutt endte med vedtaket på fotballens års- møte i 2008 om at klubben SKAL være nøytral i både politis- ke og religiøse spørsmål. Med dette vedtaket ble saken parkert og vi kan – med håp om å bli trodd – hevde målsetningen om et flerkulturelt miljø. Særlig viktig var det at vedtaket ble fattet med stor enighet: Bare to medlemmer stemte imot!

Vål'enga som vår «rellion» – et taktisk «grep»?

Med Klanens engasjement for et flerkulturelt og anti-rasistisk samfunn, kan «kampropet» «Vålenga er vår rellion» – kanskje sees på som et taktisk «grep»? I hvert fall typisk vål'engelsk: En

Kamplakat fra 2004. Klubben framstiller Rekdal som frelseren.

«sleivete» og folkelig uttalelse av den art VIF har vært kjent for gjennom snart 100 år. Om forklaringen godtas av de overbevist troende på banen eller tribunen, er vel tvilsomt. Spillere som etter en scoring retter sin takk til høyere makter, må antas å ha en overbevisning (overtro) som må tillates selv om mange finner det naivt. For eksempel Brasils høyre back Maicon, som vel avslørte seg selv da han uttalte: «Jeg er ikke overtroisk. Det eneste jeg gjør før jeg går på banen, er å be»!

Religion på alvor? Hva er «gudstro»?

Tar man religiøse spørsmål på alvor, bør man selvsagt avvise begrepet «Vålenga er vår rellion» som reinspikka tøv. Forsøk på å definere begrepet «religion» som «noe man er glad i eller setter høyt», blir for lettvent. Hvor blir det da av gudstroen (overtroen) på noe himmelsk, «noe» som «er gitt all makt i himmel og på jord». I tillegg finnes jo en rekke dogmer; «sannheter» som den troende må forholde seg til og stå inne for (?) Troen på en «frelser», på arvesynd, jomfrufødsel, oppstandelse fra de døde på dommens dag, og et evig liv. Andre synspunkter – slike som bl.a. prest Helge Hognestad forfekter: At tro på at himmel og helvete er noe så enkelt som «noe som er inne i oss mennesker», synes mer fornuftig. Med da får han bare ikke lov til jobbe i den norske kirke! Altså ikke helt problemfritt!

Hvordan definerer filosofene religion?

Karl Marx hevdet at: «Religion er opium for folket» – underforstått: for å holde folket nede: Et surrogat for folk som har sluttet å tenke sjøl – som ever et liv på myter som de kaller barnetro. Freud sa det slik: «Religion er en mytiskapt illusjon som henter sin styrke fra det faktum at det sammenfaller med våre instinktive ønsker». Henrik Ibsen kalte det som vi vet, livslogen.

Et spennende initiativ!

At Klansropet har gjort idrett/religion til tema denne gang, oppleves som et forsøk på å sette tingene på plass. Eller er det fordi spørsmål av religiøs art alltid er «godt stoff»? Ofte vekker det så sterkt engasjement at det ikke en gang kan anbefales som diskusjonstema mellom gode venner! De fleste nordmenn blir ofte provosert og inntar nødig et standpunkt utover å hevde at vi bor i et kristent land (?) og at vi (alle) derfor er kristne! Hva det egentlig betyr for den enkelte, blir ofte en overfladisk tilhørighet. Her kommer ofte «staskirken» inn i bildet – kjekk å ha!

Nei til sammenblanding av idrett og religion

I VIF/Klanen sammenheng, er imidlertid ikke dette en diskusjon om religion som tro, men å «skille snørr og bart», med bakgrunn i vedtaket i 2008: Vålerenga fotball (og de øvrige VIF-klubbene) skal være nøytral både i politiske og religiøse spørsmål. Parolen for Klanen – og Klansropet – bør derfor være: Hold religion borte fra idretten. Dropp «Vålenga er vår rellion» og slutt med å lansere kampsanger som «salmer». Derved kan alle gode krefter samles i et enda sterkere fellesskap og oppslutning om Klubben(e) og Idrettsforeningen. La mer «sjelfulle» tanker forbli der de ifølge Helge Hognestad hører hjemme: Inni hodene på hver og en av oss! Da skåner vi også alle dem som virkelig «tror» på noe, og som finner denne religiøse «flørtingen» blasfemisk.

Takkegudstjeneste Vålerenga Kirke 19. november 2005

Velkommen v/Einar Gelius

Trompetsolo: Vita Lux av Frode Alnæs
Solist: Tine Thing Helseth

"We Have come to Praise the Lord"
Lead vocal: Elise Høeg Bjerke
Soul Children

Tale v/Ardian Gashi

Allsang
Alltid freidig når du går

Bibeltekst fra Salmenes bok
"Herren vender gråt til glede"

Trompetsolo: Seterjentenes søndag av Ole Bull
Solist: Tine Thing Helseth

Tenning av lys

"We Are Loving you"
Lead vocal: Petter Jølstad
Rap: Thomas Stenerud
Soul Children

Tale v/Einar Gelius

Allsang
Vålerenga Kjerke av Trond Ingebrgtsen
Solist: Ragnar Strandbakke

Organist: Erling Strøm

Dagens kollekt går til innkjøp av 2 nye
brudestoler til kirken

Vål'enga! Du er min rellion!

Religiøs tematikk og symboler er slett ikke ukjente for Klanens medlemmer. Her ser vi nærmere på noen eksempler fra «Klanens samlede salmer», cd'ene som fulgte med Klansropet i fjor.

Tekst:
Mari Theodorsen

Samlingen åpner med Vålerenga kjerke. Et religiøst bygg, men også et viktig symbol for bydelen og tilhørighet. I sammenhengen Trond Ingebretsen skrev sangen antakelig mest det siste.

Vål'enga, du er min rellion! Eller er egentlig fotball religion? Om dette strides de lærde, som man kan lese mer om i Robert Eriksens artikkel i dette Klansropet. De mest ihuga tilhengerne tar ikke nødvendigvis slike smålige hensyn – blant annet har Diego Maradona fått sin egen kirke og religion. Tilhengerne feirer maradonsk jul på bursdagen hans 30. oktober, og regner tiden fra e.m. – etter Maradona. De er nå i år 49. Noe annet som kan diskuteres er hvordan supportere og spillere skal forholde seg til andre religioner i tillegg. En del supportere er skeptiske til at spillere faster under ramadan. «Asias Maradona», den iranske fotballspilleren Ali Karimi, fikk derimot sparken fra sin klubb fordi han ikke overholdt fasten.

Vi er Vål'enga – Oslo by St. Hallvards menn

St. Hallvard er Oslos skytshelgen. Hallvard Vebjørnsson ble født rundt 1020 under Olav den Helliges regjeringstid, og vokste opp som sønn av en storbonde og kjøpmann i Lier. Da han var på vei til å krysse Drammensfjorden en maldag i 1043 kom en gravid trelle

pende og ba om å få være med i båten. Hun ble forfulgt av tre menn som beskyldte henne for å ha stjålet, en forbrytelse som kunne medføre dødsstraff, men sa hun var uskyldig. Hallvard trodde på henne, trosset klaseskillene og tok henne med. Mennene tok dem igjen litt utpå fjorden. De skjøt Hallvard og senket liket med en møllestein, drepte kvinnen og begravde henne på stranda. Til tross for den tunge steinen fløt liket opp, og vidjekvistene som ble brukt til å lete visnet aldri, men blomstret videre. Ved graven opplevde folk uvanlige ting, og syke ble friske. St. Hallvard er avbildet i Oslos byvåpen, med tre piler og en møllestein. Pilene representerer Hallvard selv, kvinnen og det ufødte barnet han prøvde å redde. St. Hallvardsdagen er 15. mai – kanskje en god unnskyldning for å legge inn en ekstra fest? Arrangementer hvert år i Gamlebyen, og en fin oppladning til 16. mai-kamp.

Du koder ikke ustraffa med Vål'enga. Da henter vi fram det gammeltestamentlige gjengjeldelsesprinsippet «et øye for et øye, tann for tann».

Andre Mosebok gir klar beskjed: «Men skjer det en ulykke, skal du bøte liv for liv, øye for øye, tann for tann, hånd for hånd, fot for fot, brannså for brannså, sår for sår, skramme for skramme». Jesus tok avstand fra prinsippet og ville heller vende det andre kinnet til. Men vi holder oss til stolt gammel tradisjon.

Vålerenga er et kall fra du blir født til du blir tatt av dage men hva etterpå?

*Kjære gud er himmel'n et sted for oss?
er den fri for Lillestrom, Brann og Moss?
for hvis det i himmelsenga
fins øl og Vålerenga
så er vi klare når som helst,
alle vi som er Enga-frelst*

Og hvis vi blir engler med vinger, så har vi planen klar!

Tro, håp og kjærlighet

Han sitter på gresset, forsøker ikke egentlig å se sint, skummel eller farlig ut, men han skal forklare hvem han er. Det er en komplisert – samtidig enkel – forklaring. Det er en åttitalls-kar som omsider sitter foran oss. Her er det Jesus, Vålerenga og Kona som står i fokus. Om det er rekkefølgen vet jeg ikke.

Tekst: Kjell Henning Thon
Foto: Kevin Skjøthaug

Men historien begynner på en annen tid. Kanskje rundt år null. Kanskje rundt 1913. Kanskje en drøy time tidligere.

» At Vålerenga ikke alltid vinner har ingen sammenheng med Guds eksistens. Gud driter i hvordan det går med fotballseriene. Fotball er jo faktisk ganske trivielt og uviktig.

Da sitter jeg utenfor Vålerengen Kirke, bygget i 1902 og venter symbolsterkt på portrettojektet. Jeg ser over mot skolen, bygget sju år tidligere enn Kjerka.

Korset på skoletaket er plassert over ei stjerne, og minner om den tida hvor infrastrukturen i osloområdet ble bygget opp. Her er rammene for det som skulle bli bydelen Vålerenga, rammene som fotballaget, idrettslaget og bydelen skulle formes i.

Jeg venter på en ivrig sjel i Klanens tifo-, sang- og aktivistmiljø som i tillegg til å være akkurat dét holder på med en militær utdanning. Han har hoppet av en nesten ferdig utdanning som prest og han digger svartmetall. Kjip, skitten, svart, hedensk, norsk black metal.

Jeg sitter der og ser på spillet mellom sol og skygge, spillet mellom en blid og en gretten dag, samti-

dig som jeg tenker på parallellene mellom begrepene som brukes for å betegne en religiøs, troende hverdag og en fotballmessig hverdag. Alt er himmel eller helvete, alt er lyst eller mørkt, alt er godt eller ondt.

For oss med hjertet i Oslo Øst er alt enten Vålerenga eller Lyn.

Men Vebjørn Borkamo – som senere skal beskrive seg selv som en «femten år gammel polsk hooligan» – dukker ikke opp.

Her er vi samlet: Fotografen og hans familie, redaktøren, eller i denne sammenheng, journalisten, og vi venter. Vi har en avtale ved en kirke med en bekjennende kristen. Men han kommer ikke. Ikke tar han telefonen heller.

Hva gjør en Vålerenga-supporter da?

Vi går på trening. Vålerenga Fotballs trening.

Etter hvert dukker unge Borkamos sms opp. Det har gått drøye nitti minutter, og meldinga lyder «Jeg presterte å forsove meg...feriemodus av en annen verden. beklager virkelig så mye!»

Vi gjør en ny avtale. Og det er der vi er nå.

Altså: Han sitter på gresset, forsøker ikke egentlig å se sint, skummel eller farlig ut, men han skal forklare hvem han er. Det er en komplisert – samtidig enkel – forklaring. Det er en åttitalls-kar som omsider sitter foran oss. Her er det Jesus, Vålerenga og Kona som står i fokus. Om det er rekkefølgen vet jeg ikke.

– Jeg er 26 år, har vært gift i et par år, bor på Carl Berner, ble født på Ringerike Sykehus høsten 1983, og er oppvokst nederst i Hallingdalen. Jeg har spilt fotball mot Liv/Fossekalen, forklarer Vebjørn Borkamo. Han har frafalt forklaringen om at han, er en polsk

hooligan. Han prøver ikke lenger å skryte alderen sin ned til omtrent det halve. Og han avviser at Hønefoss noensinne var et alternativ. Han skal til å forklare hvordan det ble Vålerenga.

– Jeg gikk på videregående skole på Vestlandet. Det var noen få fra Østlandet der, og jeg ble veldig klar over at jeg var østlending. Fatter var mossegutt, og jeg var med på Melløs noen ganger. Det var alltid spesielt når Klanen var på besøk. Det handlet kanskje også om fattern som en økonomisk kar. Vi sto der det var billigst. Det ble Vålerenga på meg. Jeg

vet ikke akkurat når, men under cupfinalen i 1997 var det i hvert fall veldig klart at jeg og Vålerenga skulle det gro kjærlighet utfra.

Vebjørn flyttet til Oslo i 2004 og ble aktiv i Klanen raskt.

– Jeg meldte meg ordentlig til tjeneste før 2006-sesongen, sier han, og sier det på en sånn måte som folk med kristent kall og erfaring som militær i Afghanistan sier det. Han meldte seg til tjeneste som om det var noe som måtte gjøres for å rydde opp i et misforhold her i verden.

Men Vebjørn framstår ikke som en sånn kriger som du lurer på om er der for å tjene sin egen sak, eller en sånn kristen som minner om en katolsk prest som nevnes i tvilsomme overskrifter med al-tergutter. Og senere skal vi se hans draging mot mørket som en interessant side ved det hele.

– Per i tifo-gruppa inkluderte veldig godt, og jeg var med med en gang. Siden har jeg vært relativt aktiv.

«Relativt» i denne sammenhengen vil si at dette året er det vanskelig å være på dugnader fordi han går militær skole midt i de dype skoger, og i frihelger må familie og kamper prioriteres før dugnads-virksomhet.

– Skoleåret er litt trist. Jeg tar Krigsskolen på Elverum, og det er for få helger gjennom året. Det er kjipt å lese på forumet om ting som må gjøres uten å kunne ta del i det.

Du er en som liker å gjennomføre ting?

– Det vil jeg påstå. Jeg har forsterket noen ting, og det å ta del er goy. Faktisk fungerer det som en avkobling fra resten av livet også. Å sy, male og tegne. Jeg er en doer, men uten å være kreativ. Alle kan male to kvadratmeter rodt. Det åpner for sånne som meg.

– Hvor kommer denne kombinasjonen av black metal, Gud, Vålerenga og krigsskolen fra?

– Jeg fikk en gutt før jeg var atten, og slo fra meg befalsskolen da. Derfor ble det å bli feltprest greia. Etter en bachelorgrad og teologi og nesten ett år på master fant jeg ut at motivasjonen for å bli prest ikke helt var til stede. Samtidig ble det gjort endringer i formen på den militære utdannelsen, slik at det holder med ett års ukependling for å få denne utdannelsen. Så jeg gjør fortsatt det jeg egentlig hadde lyst til å gjøre som attenåring.

– Men tro vs. fotball?

– Det har ingenting med hverandre å gjøre. Fotball har ingenting med tro å gjøre for min del. Folk kan tilbe Maradona, men det er ikke sånn for meg. Pave Johannes Paul II sa at av alle uviktige ting er fotball den viktigste, og det oppsummerer det ganske godt for meg. Å være fotballsupporter handler om tilhørighet, og det startet nok som en

fritidsinteresse for min del. Det handler om tilhørighet til Østlandet og til Oslo. Välerenga var en klubb som tiltalte meg. Jeg kommer fra et lærerhjem og stemmer blått, men er glad i brune puber og det jordnære. Og sånn er det med musikken også: Det skal helst være mørkt og rolpa.

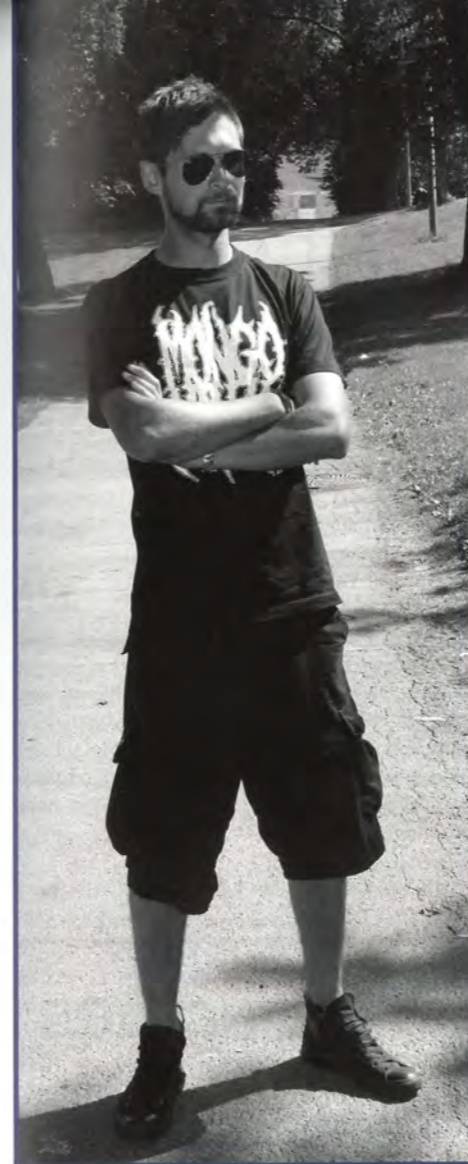
– Og tro vs. Välerenga?

– Jo, du er jo en del av noe som er større enn deg sjæl, så sånn sett er det en indirekte link. Jeg kan tro på klubbens viktige rolle i byen eller lokalsamfunnet, men det er en annen form for tro. Og klubben er med på å gi mening med livet for meg og de andre som lever og ånder for klubben. Men jeg definerer jo livet mitt utfra å være kristen.

Jeg forsøker med et evig kristent dilemma. Det så-

kalte ondes problem, eller en egen utgave av det, og spør: «Hvordan kan Gud finnes når Välerenga ikke alltid vinner?». Vebjørn ler.

– Det kan finnes en Gud likevel. Se på Rosenborg. Det virket nesten som om det kjedet dem å vinne så mange ganger på rad som de gjorde. Da 2005 kom var det en helt annen glede når vi vant seriemesterskapet enn det hadde vært hos Rosenborg året i forveien. Dermed ga det kanskje en dype-re forståelse av glede. Men at Välerenga ikke alltid vinner har ingen sammenheng med Guds eksistens. Gud driter i hvordan det går med fotballseriene. Fotball er jo faktisk ganske trivielt og uviktig. Å definere bort Gud utfra hvordan det går i fotballkamper blir for enkelt. Alle klubber har supportere som tror på Gud.

Tilbake til de parallelle begrepene som brukes: Sol og skygge, himmel og helvete, lys og mørke, godhet eller ondskap. Hvorfor tror Vebjørn at det er sånn?

– Det er helt naturlig, for fotball rører ved troen på noe som er større. I bunn og grunn handler fotballtilværelsen om kjærlighet, ikke fornuft eller logikk. Derfor henter vi fram alle de aller største ordene. Grunnleggende religion handler mye om å tro på det rettfærdige, og derfor slår vi på den største tromma når vi lager sanger eller tifo. Vi får dobbeltbetydningene som viser at i en rettfærdig

» Du er jo en del av noe som er større enn deg sjæl, så sånn sett er det en indirekte link. Jeg kan tro på klubbens viktige rolle i byen eller lokalsamfunnet, men det er en annen form for tro. Og klubben er med på å gi mening med livet for meg og de andre som lever og ånder for klubben. Men jeg definerer jo livet mitt utfra å være kristen.

ningene som jeg liker. Det kan gjerne være mørkt og litt trist. Jeg elsker høsten og vinteren. Selv om shorts er bedre enn boblejakk, så har jeg det finere når det er litt kaldt. I tillegg er black metal opptatt av den store, skumle naturen som jeg også elsker.

– Men de går mot din tro?

– Vi er jo opptatt av akkurat det samme, men vi spiller på motsatt lag. Og budskapet er veldig tydelig. Det er like mye umoral i «I want you baby» som det er i en svartmetalltekst, men disse metallkarene har en bevisst symbolikk og er opptatt av å ha en mening.

Så snakker vi lenge om Islam, Aleister Crowley, geografisk fordeling av tro, tatoveringer, Anton LaVey, jødedommen, Dimmu Borgir vs. Dark-throne, Theodor Kittelsen, ateisme, Satyricon og Immortal, gammel norsk folketro og overtro, og det originale norske før kristendommens sverdmisjon tok landet.

– Det blir historieløst å fraskrive kirka ansvaret for det den har gjort av onskap og djevlskap. Men som lutheraner ser jeg jo på bibelen som den eneste rettesnora, selv om det er mange ulike tolkningsmuligheter av en bibel som i sin opprinnelige form var på språk som i dag er døde. Derfor har jeg et ganske pragmatisk syn på det hele. Det er tross alt ikke jeg som skal dømme. Jesus traff alle på det samme nivå, og jeg forsøker å leve etter det.

– Da det blåste som verst rundt Välerenga var ikke jeg med. Og under 2004-sesongen var jeg i Afghanistan, så jeg fikk heller ikke fulgt spesielt nøye med den gangen. Som fotballsupporter ender man noen ganger opp med å ikke kunne velge selv hvilke episoder man har muligheten til å huske. Derfor blir det ganske historieløst å sutre voldsomt over å ryke ut i kjøppen mot et andredivisjonslag. Selvsagt er det rævva, men vi spiller gnistrende fotball om dagen.

– Men hvor kommer kombinasjonen av å tro på Gud og høre på svartmetall?

– De eldste norske bandene var opptatt av religion. Jeg har vokst opp med hard rock, og uttrykket tiltaler meg veldig. Samtidig er de mørke delene av Bibelen de delene som jeg kanskje liker aller best. Delene som omtaler helvete. Ikke for å skulle sende noen dit, men ondskapen og mørket har flere nyanser og er mer interessant enn alt som er godt og positivt. I tillegg er det noe med disse stem-

Prinsipper og sånn...

På det siste årsmøtet i Klanen ble det klart at det foregår en kulturkamp innen Klanen. Kort fortalt står kampen mellom dem som mener at Klanen i størst mulig grad skal konsentrere seg om supporterspørsmål, og de som mener at Klanen skal gjøre seg gjeldende som kommersiell aktør.

Gjermund Nordtug, som leder av arbeidet «Spenn og sånn», blei på årsmøtet utsatt for hard kritikk fra tidligere styremedlemmer som var i mot den økonomiske ekspansjonen som bl.a. etableringen av selskapet Sportsarena innebar. Kritikken var svært personretta, og litt typen «I told you so». Det er derfor ikke så rart at Gjermund reiser bust og ikke kan se at han eller arbeidet har gjort noe galt. Gjermund har lagt ned til tider ekstrem arbeidsinnsats for Klanen, og da bli utsatt for kritikk kan være vanskelig å svelge.

Poenget i kritikken var ikke, som Gjermund synes å tro, at vi tapte penger. Alle skjønner at det å drive business ikke er risikofritt. Ankepunktet var om Klanen skulle involvere seg i den typen økonomisk ekspansjon Gjermund den tiden han satt som styremedlem gjorde seg til talsmann og pådriver for. Det er altså snakk om prinsipper, ikke surmuling over tapte penger.

I siste Klansropnummer gjør Gjermund så rede for sitt syn på hvordan «Spenn og sånn» har håndtert sin oppgave. Redegjørelsen er et rent forsvarsskrift som søker å tilsløre det som er bunnen i kritikken; hvorfor skal Klanen gjennom de selskapene vi er eiere/deleiere i, involvere oss i stadig større kommersiell virksomhet? Hva skjer med vår status som uavhengig supporterklubb når vi mer og mer blir viklet inn i forretningsdrift med aktører med bindinger til både klubb og sponsorer?

Bohemen blei i sin tid etablert som et samlingssted, Sjappa som et utsalgssted for supporterartikler og billetter. Altså som en del av byggingen av klansidentiteten. Men vi skulle selvfølgelig ha en

sunn forretningsdrift og kunne tjene penger i tillegg. Og med visse startproblemer har vi klart det til gangs. Men noen ville at vi skulle gå videre, vi skulle bygge et lite «klansimperium». Og for hva?

Gjermund viser til «hine hårde dage», da vi sloss om frimerker på klanskontoret. Det er derfor nødvendig at Klanen har en solid økonomi, bygget på kommersiell drift. Men tidligere tider med knapper og glansbilder var ikke betinga bare av lave inntekter, med rot i et dårlig ført medlemsregister, men vel så mye av manglende økonomisk styring og utro tjenere...

Medlemsinntektene er store nok til å drifte Klanen, vi har nødsfond bygget opp med profitt fra Bohemen og Sjappa. Det blir derfor feil, slik Gjermund prøver, å fremstille det slik at Klanen er avhengig av en stadig økonomisk ekspansjon. Så hva kan da begrunnelsen egentlig være?

Gjermund gir svaret selv, i slutten av innlegget sitt. Det er vår økonomiske situasjon, våre økonomiske muskler, som gjør at vi får gehør i styre og stell. Vår observatørplass i styret til VIF fotball, og dertil muligheter til å påvirke, er betinga av at vi har «pæng». Men er det slik at vi ønsker å ha innflytelse i kraft av å kunne kjøpe den? Og ikke gjennom vår status som Norges mest høylytte og lojale supportere?

Hva gjør det med vår rolle som uavhengig supporterklubb, med rett og mulighet til å være kritiske til både klubb og diverse styre, når vi samtidig inviterer ansatte i VIF fotball og deres sponsorer til å drive forretninger med oss? Er det den type bindinger og relasjoner som skal sikre oss retten til å bli hørt? Jeg synes ikke det.

Samrøre kan være en farlig greie, spesielt når den legger føringer for hvordan vi opptrer i ulike situasjoner. Som et eksempel: Da et tredvetalls Vålerenga-supportere blei arrestert i forkant av Sandefjord-kampen i fjor, hørte man ikke et kritisk ord

fra verken klan eller klubb. For vår del blei det begrunna av et styremedlem med «at de kom til å bli så sure oppe på Valle». Uskyldige medlemmer kan derfor bli tatt av snuten, uten noen form for begrunnelse annet enn som en ren maktdemonstrasjon fra politiets side, uten at Klanen offentlig skal kunne stille seg kritiske til det? På grunn av våre bindinger til Valle?

Med bakgrunn i dette, synes jeg det er på høy tid at vi vender oss bort fra ideen om Klanen som en stadig ekspanderende kommersiell aktør, og vender tilbake til vårt utgangspunkt; en idealistisk organisasjon som, på grunn av sin uavhengighet av kommersielle hensyn, kan stå for sine standpunkter og sine medlemmers interesser, uansett hvor upopulære de er hos «Makta».

Bengt C.

Syng deg hes for Vål'enga

Syns at det er en uting at vi skal bruke masse energi på å bue når spillerne på det andre laget blir lest opp. Vi skal ikke bruke mer tid på andre enn strengt tatt nødvendig og dette er i overkant. Når de begynner å lese opp laget bør vi istedenfor for å bue/pipe bare syng av full hals og overdøve speaker. Gi faen i bønda. Jeg vil helst ikke se dem og i hvert fall ikke vite hva de heter. De skal ikke få høre sitt eget navn på stadion, men kun sanger om det største, vakreste og beste laget i verden. Så jeg håper folk bruker energien sin på å støtte Enga og ikke bidra til at bønda føler at de har en plass i samfunnet. Hev din røst og støtt ditt lag.

Svenna

Svar på leserbrev i Klansropet nr.83

Jeg skal ikke voldta noen... og jeg vil ikke at dere skal gjøre det heller:

Eva-Lill, jeg har ikke voldtatt noen (hvis jeg hadde gjort det hadde jeg vel vært rimelig asfaltert hvis jeg hadde innrømmet det i Ropet, men du får nesten bare stole på at jeg snakker sant) og jeg har overhodet ingen planer om å skulle gjøre det før jeg tar kvelden.

Jeg kjenner en god del mennesker som har blitt voldtatt og utsatt for seksuell mishandling som barn og voksne, dermed har jeg sett og fått med meg hva det gjør med både sinn og kropp. Personlig mener jeg at dem som voldtar/denger unger, kjerring etc. kan henges etter bjellene og steines på offentlig plass. Men tenker jeg meg om så dreier dette seg om langt dypere problemer enn rett/gærnt.

Du sier at dem som har greie på sånt sier at dette ikke er en seksuell handling, men vold. Det ligger vel i navnet at vold er størstedelen av handlingen, allikevel vil jeg påstå (uten å være ekspert på noen som helst måte) at en spade er en spade. Dermed er det en seksuell handling, en forferdelig en, en ekkel en, den verste, men å tro/mene at det ikke handler om sex eller seksuelle undertrykte følelser, tror jeg er feil, en grunnleggende fatal feil.

Men nå er det slutt på våre personlige meninger, dette er et Klansrop.

Som leder meg til å fortelle at jeg starter denne sangen riktig så ofte, som alle andre sanger vi har. Jeg kan forstå at du og andre ikke har lyst til å være med, eller at andre muligens går lei. Personlig starter jeg aldri denne på Ullevaal, da jeg og flere med meg mener dette er en soleklar bortekamp-sang, trenger ikke gå mer enn to, maks. tre ganger, så forbanna fantastisk kul er den ikke.

Kjernen her er at «Vi skal voldta deres horer» er en rallarsang primært til bruk på en Klantribune, dermed kan ikke du, jeg eller noen andre ta ord

for ord bokstavelig. I det øyeblikket vi begynner med det, så må vi begynne å plukke alle sangene våre fra hverandre, ord for ord. Her handler det om å bestemme seg for om man er en uavhengig supporterklubb eller en politisk organisasjon som ikke kan trække noen eller noe på tærne.

Vi skal voldta deres horer

Vi skal knulle deres kyr – drekka øl

Kjøre anal på en hest – syng Vål'enga er best

Og så runker vi når enga tar poeng – tre poeng!

Hvis du synger denne sangen, og MENER det du synger, så er du på sykkeltur. Men hvis du ikke synger sangen, fordi du tror det er ramme alvor, så mener jeg at man må ta en liten oppsummering av hvorfor du er medlem hos oss og hva og hvem vi er.

«Moa»-sangen:

Jeg har et sterkt ønske om at han med fast plass på Vestbredden som holder kjeften hardt sammen når Moa-sangen synges, leser dette og slutter å sabotere sanger som ikke passer ham p.g.a. personlige meninger.

Melodi: Vesle Hoa av Torbjørn Egnér

Vi har en ekte østkantramp og gutten heter Moa

Han skyter som en Nokasmann

og dribler a 'rei skoa

Når Moa trekker drakta på

så velger han den kongeblå

Og Moa slås til siste slutt

For han er en ekte Oslo-gutt

Lælælælælælælælæ

1. Ved å påstå at vi ufarliggjør Nokas-drapet, uten å nevne hele teksten av Moa-sangen i innlegget sitt, sammenblander denne fyren en hyllestsang til spissen vår (som i skrivende stund står med 15 mål i serien) og personlige meninger hva angår hetsing/erting av onkel politi. Dette er svært uheldig og gir meg mistanker om at han enten er

politi, vekter, eller bare ikke forstår at vi ikke er på skolebenken.

2. Mulig at den er en provokasjon overfor familien til den drepte, vi har provosert langt flere før, og flere skal vi provosere. Sjøl om jeg vil påstå at teksten ikke sier noe om Nokas-mennenes skudd var bra eller dårlige, annet enn at skuddene var skarpe, og det er jo tanken her da, og poengtere at Moa skyter skarpt.

3. Disse reaksjonene har jeg observert fra denne fyren. Utover det kan jeg gjenta at hva vi synger på kamp, står vi for, ikke VIF eller VIF Fotball. At VIF Fotball må passe seg for hva dem kan si eller foreta seg får være en ting, vi er en uavhengig supporterklubb som ikke har råd til å bry oss om sarte sjeler som denne karen.

4. Artig konklusjon. Sjekk ut arkivet på vif-fotball.no/viftv, «jubelscener i Skien», datert 12. juli. Ca. 1.27-1.29 ut i klippet vil du se en Moa dansende til sangen sin med noen armbevegelser som ikke helt stemmer med denne konklusjonen. INGEN vil like å bli sammenligna med Nokas-ranerne ifølge denne saken. Ingen og alle er vide begreper. ALLE argumenterer og tenker ikke som denne fyren heldigvis avslutter jeg.

Nå har Moa gått til Hannover 96, så da slipper denne karen og eventuelle andre tvilere å synges med på denne sangen. I framtida hadde det vært hyggelig om man holder denne slags meninger til leserbrevspaltene i Aftenposten eller andre politisk korrekte kanaler.

Utover at Moa er solgt gleder jeg meg til resten av sesongen

Med vennlig hilsen *Nimo Gasparini*, tidligere styremedlem, leder av sanggruppa, holder til på felt 228 uten fast plass og synger med på det meste.

Klanen for alle?

Denne sesongen syns jeg å merke en litt lei tendens på tribunen og i ulike Vålerenga-fora på nettet. Det virker som om det har utkrystallisert seg en liten gruppe supportere som ser på seg selv som viktigere enn klubben, og viktigere enn andre Vålerenga-supportere og klansmedlemmer. Tribunen blir brukt til å ytre personlige meninger og oppfatninger som i mine øyne ikke hører hjemme på tribunen. Samtidig vet jeg at mange av de samme menneskene står for en god del av flagging, tifo-arrangementer og verbale sanginnslag. All ære til dere for dette. SÅNN vil vi ha det!

I Skien dro en gjeng i gang en sang om at dere hater Ulseth og Breen, men elsker Vålerenga. Som dere sikkert la merke til var det en sang som ikke fikk veldig mye verbal oppslutning. Grunnen til det er at mange ikke en gang vet hvem Ulseth eller Breen er, og enda færre vet hvorfor man skulle hate dem.

Jeg kjenner verken Breen eller Ulseth. Jeg kjenner heller ikke dere som hater dem, men såpass har jeg fått med meg at blant annet striden om blussing på kamper er betent. Beklager å måtte fortelle dere dette, men så lenge blussing ikke er tillatt så har faktisk sikkerhetsansvarlige i Klanen og klubben, sikkerhetsansvarlige på Åråsen og politiet fullstendig rett til å kroppsvisitere og slå ned på blussing. Det er forbudt, og lover og regler gjelder for alle.

Jeg synes blussing er kult og effektivt og skulle ønske det kunne bli tillatt i ordnede former, men dere er mest sannsynlig med på å utsette, eller i verste fall hindre at blussing blir tillatt. Dere innbyr ikke til dialog eller samarbeid ved å heve dere over lover og regelverk, eller ytre hatefulle sanger og rop fra tribunen eller på treningsfeltet. Ja, kanskje har dere forsøkt, og ja, kanskje er de ansvarlige noen tåkefyrster som ikke vil høre eller samarbeide. Da blir utfordringen å ikke ramle ned på samme lavmål som dem, men å (be)viser at dere er ansvarlige mennesker som kan forhandle frem gode arrangementer for HELE Klanen.

Ta en prat med Brann- og redningsetaten i Oslo. Hør hvordan de mener blussing kan skje under trygge former, og ta med dere dokumentasjon til de ansvarlige på Ullevaal og i klubben. Prøv å finne eksempler fra steder (andre land?) hvor blussing og pyroteknikk utføres med tillatelse og se om det er noe å lære fra dem. Overbevis de ansvarlige i klubben om at dette kan gjøres trygt og skikkelig, og overbevis dem om at internjustisen i Klanen sørger for at ulovlig blussing da ikke blir akseptert. Dette vil ikke skje over natten, og sikkert ikke engang i år, men tålmodighet kan lønne seg. Trusler og anarki lønner seg sjelden.

Dere representerer KLANEN og ikke dere selv på tribunen. Driktoppførsel fra én blir tilskrevet Klanen og klubben. Media og publikum generelt ser ikke enkeltindivider, de ser fargene eller merkeklærne.

I Skien så jeg et banner med påskriften ACAB. Dette hører virkelig ikke hjemme på en klantribune i 2010. Klubben og Klanen er for alle. Det er nedfelt i vedtektene til Klanen at fordommer er uforenlig med medlemskap i Klanen. Symboler som ACAB vitner om svært sære og usunne holdninger. Mener dere at politifolk ikke er velkomne i Klanen? Jeg kjenner flere politifolk med et stort Vålerenga-hjerte, og jeg vet med sikkerhet at politifolk har gjort en innsats for Klanen på frivillig basis og lagt ned mye engasjement i klubben.

Jeg føler meg ganske sikker på at det kun er et fruktbart og godt samarbeid mellom sikkerhetsansvarlige i Vålerenga, Klanen og politiet som gjør at enkelte av dere i det hele tatt kommer inn på kamper. Jeg syns det er direkte pinlig at Klanen vifter med slike symboler. Hvordan slike symboler kan hjelpe laget på banen til å yte litt ekstra har jeg vanskelig for å se. Å synge mot politiet er noe helt annet. Det er humor. Når politiet ler av sangene om dem er det et godt tegn, når de samler seg rundt dere er det et dårlig tegn.

Jeg husker tiden da politiet møtte Vålerenga-supportere på kommunegrensene og eskorterte oss frem og tilbake fra bortekamp. Det var ikke tøft, det var pinlig. Den tiden er forbi takket være ansvarlige klansmedlemmer som tok tak i holdningsproblemene og innledet først dialog og deretter samarbeid med klubben og politiet.

Noen av dere klager over at politiet til stadighet «trakasserer» dere. Litt pussig det der. Jeg har holdt med Enga i mer enn tre år og har aldri så mye som blitt snakket til av en representant fra politiet i forbindelse med forberedelser til kamp, under kamp eller feiring etter kamp. Jeg tør vedde på at deres negative erfaring med politiet mest sannsynlig er selvforskyldt og et resultat av manglende respekt for regelverk, normer, norsk lov og normal oppførsel.

Det er sikkert flere enn meg som har lagt merke til et økende antall representanter fra politiet på spesielt bortekamper. Det skyldes neppe annet enn at de vurderer sjansen for uro som større enn før. Jeg frykter at de har rett, og jeg frykter at dette skyldes et svært beskjedent antall klansmedlemmer som ikke klarer å tilpasse seg eller forstå at dere risikerer å ødelegge for klubben og Klanen. Jeg håper ikke kroppsvisiteringen lik den vi så på Åråsen blir en trend på kamper i fremtiden. At det ville bli sånn er jo ikke så rart når enkelte i forkant klarte å «skryte» av at de skulle blusse på kampen.

Som nevnt er mange av dere suverene til å bidra med sang, tifo, flagging og bannere på tribunen. Herlig visuelt, og kult å se på. Derimot er det ikke like moro å stå bak de som ikke har forstått at bannerne skal ned når ballen er i spill. Ja til bannere og flagging, men få de ned når ballen er i spill.

Trommer er (heldigvis) bannlyst i Klanen. Hvorfor står enkelt av dere da og hopper på setene eller slår på reklameskilt? Hva er forskjellen på å tromme på et kuskinn fremfor en plaststol eller et metalskilt? Bortsett fra at en og annen tullig syns det er tøft å ødelegge setene (som igjen går ut over klubben) så ser jeg på slik «tromming» som nettopp det. Tromming! Vær så snill og kutt det ut. Trommer og lignende lyder er og blir for bøfler og andre illeluktende vesener. Klanen synger!

Jeg er stolt av å være en del av Klanen, og det ønsker jeg å fortsette å være. Jeg er av dem som flyttet meg fra Vestbredden til Gaza fordi jeg liker å synge og liker å bli litt pønsj i hue uten at naboen hever øyenbrynene. På Ullevaal skal Klanen fremstå som høylytte og «skremmende», men KUN for motstanderen på banen og deres tilhengere, ikke for politiet, unger eller andre. På bortebane skal vi fremstå som Norges beste syngende supportere, ikke en gjeng

med drittunger som trenger politieskorte. Vålerenga er unike som tillater casuals, ultras og alle som ønsker det en plass på tribunen. Det er så vidt jeg vet ikke alle klubbene i Norge som gjør det. For min del viser det at Vålerenga nettopp er «klubben for alle», men jeg ser heller at de ekskluderer utskudd som setter seg selv foran klubben enn å la de samme utskuddene ødelegge det imaget Klanen har brukt mange år på å bygge. Det er en del gamle «krigere»

fra Apeberget i Klanen i dag. De tok ansvar for egne og andres holdninger og satte klubben først. Det håper jeg dere «nye» også gjør.

I år kjemper vi i toppen, og laget trenger all den støtte og utenomsportslige ro de kan få. Det skal vi i Klanen gi dem.

Erik Schjenken, felt 228

Nei til «Enga» - heia Vål'enga!

Et klansmedlem har blitt en smule fúrten fordi han blir kategorisert som «bonde» av undertegnede, bare fordi han ikke kan heie på klubben vår ved riktig navn. Han om det. Uansett er det flott at folk deltar i debatten.

Imidlertid er det vel sikkert interessant for alle som ikke har vokst opp på Vålenga å få litt informasjon om språket «Vål'engelsk». Dette er ikke bare en dialekt på Oslos østkant, men mer en humorfylt kommunikasjons-sjargong.

Det er ikke for ingenting at klubben vår er viden kjent for bruken av klengenavn på heltene. Ikke alle var like lett å akseptere av stolte besteforeldre, men for oss på Vålenga var et hvert innarbeidet klengenavn et tegn på dypeste aktelse og aksept. Spør f.eks. «Bonden» Helge Sørli, som har sitt navn skrevet i klubbens adelskalender med gullskrift. Guttungen fikk navnet sitt allerede som åtteåring, da han begynte på Vålenga skole, og bærer det med verdighet den dag i dag som 70-åring. Ved siden av «Tippen» er han en legende i buret.

Fordi alle som er fra Vålenga vet at begrepet «bonde» ikke har det minste med bondestanden å gjøre. Opprinnelig var det vår muntre beskrivelse av alle som bodde lengre unna «Gæljeberg» enn Oslo Sporveier hadde trikkspor. Altså var befolkningen på Manglerud, Furuset og Nordstrand selvsagt «bønder». (Det siste er kanskje ikke så lett å komme unna, når man vet at det beitet kuer langs Lambertseterveien på Nordseter så sent som i 1970.)

Folk fra utkantstrøkene, som kunne spille i drakta, ble selvsagt omgående konvertert til vår bydel, enten de kom fra Trøndelag eller Afrika. Skulle bare mangle. Med årene har nok begrepet «bønder» gjerne hengt på alle som ikke heier på Vålenga, altså gjerne klansmedlemmer som heier på «Enga» – hvilket for noen av oss ikke forbindes med vår stolte klubb. Vi trenger ikke et påfunn av hybridnavn, som ikke engang tar utgangspunkt i klubbnavnets tre viktigste bokstaver, nemlig V, Å og L. Det er den kombinasjonen som presiserer vår identitet. «Enga» kan være hvor som helst, og er det! Fortsatt synges det «Gøy på landet» når vi vinner utenbys.

Mitt korstog mot bruken av «Enga» er dog på ingen måte et angrep på klansmedlemmer, som sikkert ikke alltid er medlem av klubben. De må da få heie på hvem de vil, bare de støtter klubben min – og det gjør de bedre enn noen. Nei, jeg er mer opptatt av at vi har en ledelse i dag som ser ut til å mangle nødvendig kompetanse innen merkevarebygging.

Vålerengens Idrettsforening har en av Norges sterkest befestede merkeprofiler, og det er dette som er klubbens kjerneverdi. At man ikke kan forstå det, er en tragedie, mer enn mange fatter. Vår profil er basert på et snart hundreårig arbeid for å skape en identitet ulik andre klubber.

Spillere, ledere, trenere og alle andre som frivillig og gratis har brukt mange årsværk for å bygge opp dette skulle fortjene en administrasjon og ledelse som har mer enn økonomi på dagsorden.

Når VIF Fotball lar seg avbilde på en web-side for klubben iført en svart genser, påsmurt «Enga» over hele brystet, tror jeg at de beviser sin inkompetanse på merkevarebygging – eller respekt for klubbens lover, som klart forteller bl.a. hvilke farger som gjelder.

Hvis noen skulle lure på hvorfor jeg er så skråsikker på min vurdering, skal jeg her og nå bare forsikre om at jeg vet hva jeg snakker om. Etter mer enn 40 år som seniorrådgiver og markedsfører innen merkevarebygging for internasjonale selskaper som f.eks. Kodak, Siemens, Unilever og SAAB (bare for å nevne noen), og for nasjonale ikoner som Stabburet og Freia, har jeg bakgrunn nok. Tro meg.

Men det er lys i tunnelen. Det vet jeg etter en sen aften på Vertshuset på Vålerenga (byens beste) hvor jeg senket et par halvlitere sammen med ledende talsmenn innen Klanen, som f.eks. høvdingen Espen Knutsen. Ingen der støttet bruken av hybridnavnet «Enga», og ingen fjølslukt kjentes i veggene.

Jeg tror på framtiden for klubben min, som heter Vålenga, Vålerenga eller Vålerengen. Velg selv.

Heia Vålenga!
Arild Langaas

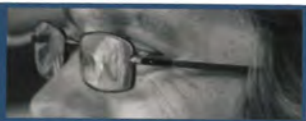
Poetisk Gravskrift over FC Lyn Oslo/FK Lyn (fritt etter Johan Herman Wessel)

Han drømte og drakk
var aldri glad.
Sine budsjetter – de var helt skjeve
Han ingen ting betale gadd
Til slutt han gadd ei heller leve.

- san Paolo

ÅRETS BYDERBY! Robsen, Oualid og Jonas i kampen hvor VfB 09 Tornadoes rundspiller Lyn. Oualid ber pent for seg etter å ha felt en Lynspiller på vei gjennom alene mot keeper. Det påfølgende frisparket ga Lyn sitt eneste mål i kampen Vålerenga vant 5-1. Best i by'ni!

Supporterkrise?

De fleste supporterklubber sliter før eller siden. Uansett hvor mye man ikke liker Lyn og Bastionen, så er det ikke bra at slike ting skjer i norsk fotball. Det er ikke sunt at folk kan herje som de vil. Det er de som elsker laget mest, supporterne, som blir mest skadelidende. Dog spiller de nå kamper i 6. div, og man får god tid til å bygge lag og supporterklubb igjen. Skal ikke være flåsete, men jeg ønsker dem lykke til. Oslo-fotballen trenger flest mulig lag lengst oppe, og husker man litt tilbake så var ikke Vålerenga såååå langt unna konkurs og nedrykk i 2003 mot Sandefjord. For eksempel KFUM, Skeid eller Frigg opp i 1. div i løpet av 2-3 år kanskje?

Fotballen blitt alt for stuerein? Jeg snakka et par runder med en god kompis av meg og vi er enige. Alt skal være så jævlig korrekt og det irriterer meg. Nå blir de fleste talsmenn sendt på mediakurs, eller sier man noe feil så blir man fjernet fra posten. Hvor ble de av de som lagde hjemmesnekra fanziner? Ble med i tifogruppa. Eller sa: «Ja jeg kan

stille til valg». Klanen er såpass stor at man alltid finner noen, men ikke for mange. Hva skjer med Viking Hordene når evigunge Geir Inge Fiskebekk gir seg? Da rakner alt og man står igjen med 1899 som blir laget av noen ildsjeler? Eller når en ung fyr som sitter i Stormen Support får pepper for litt fyll på kamper, da rakner det for tanter og onkler i Ålesund. Da krever man ekstraordinært årsmøte og svartmaler det meste. Man burde heller være glad for at noen gidder å prøve. Kjernen for eksempel, som støtter det laget som har mest pæng. Sliter fordi man blant annet har prøvd seg på en pøbb uten hell, nå tar man tæring etter næring og skal ha auksjon til inntekt for Kjernen. Honnør for at Kjernen er minst ultras-fiendtlig...

Eller Menigheden i Kristiansand som har timeout ut sesongen. Hva skjer med supporter-Norge? Jeg skulle ønske jeg hadde en fasit, men det tror jeg ikke jeg har dessverre. Har sittet som styremedlem i NSA de tre siste årene. Det har blitt sånn halvveis, for man finner ikke nok folk som brenner for

norsk supporterkultur. Man har noen, men sjelden sju stykker i et styre. Man elsker sitt eget lag, men å hjelpe andre blir vanskelig. At jeg gjør mye rart veit jeg, men jeg syns faktisk det er moro å lese andre supporterklubbers årsmøtereferater. Sykt? Tja, jeg vil heller si at jeg har en lidenskap for supporterens ve og vel.

Ritualer og hva jeg må og ikke må er ikke så viktig. Men jeg har funnet ut at dersom jeg er hjemme fra kamp vinner Vålerenga, enkelte steder har jeg aldri sett Vålerenga vinne. De siste årene har det ikke blitt så mange langturer da jeg har en familie å ta vare på, pluss holde liv i fanzinelivet. Men når sola skinner over Vålerenga da pleier man å vinne.

På tampen håper jeg alle støtter Vålerenga, uansett idrett, når man har tid eller lyst. Både Hands, Hockey, fotballen og de andre små trenger akkurat deg. Rekker du ikke alt, så er det helt greit det også.

Svikter aldri!

KLANEN TRENGER FRIVILLIGE!

Kan du føre bilag?

Kan du behandle medlemskapsforespørsler?

Vil du bidra i arbeidet rundt Vålerenga Hockey eller Vålerenga Håndball?

Har du tanker om hvordan sanggruppa bør jobbe?

Vil du hjelpe til i tifogruppa?

Vil du skrive i Klansropet?

Kan du grafisk arbeid (enten for nett eller papir)?

Send en e-post til dugnad@klanen.no

Norway Cup 2010

Klanen og Vålerenga var igjen tydelig til stede under Norway Cup. Rune Julsvik har tatt disse bildene for Klansropet.

← Onsdag var den varmeste dagen på sletta. Flaggborgen sørga for skygge i pausa. Gutter 16. Al Shabab Libanon - Vålerenga 3.

↗ Torsdag ettermiddag på Norway Cup. Jenter 14. Bergen Nord/Hovding - Vålerenga 2.

↗ Marius får gult kort for å rive av seg trøya etter å ha scora ekte hattrick for Vålerenga United mot Røa. Han vet å takke dommeren også.

«Og om du ikke vil bli med inn, kan du dra tilbake til dragen din»

Nei, jeg snakker ikke om den vanlige dragevarianten, den ildsprutende samboeren med kort lunte. Jeg snakker om dragen min: Et 300 kilometer langt, svart uhyre med gule og hvite striper. Hun kalles asfalt, og er et skrukke-te stykke europavei mellom øst og vest. For så vidt et samfunnsnyttig dyr, men for meg et uoverstige- lig hinder for å følge Vålerenga året rundt, som alle dere andre lykkelige. Fotballsesongen takler jeg på et vis, men om vinteren er det umulig. Derfor har ishockey blitt noe jeg bare opplever på tekst-TV.

Det har ikke alltid vært sånn. En gang for evighet- er siden levde jeg i et hockeyparadis der alle topklubbene var samlet øst for elva. Det var ikke plass til andre bønder enn dem fra Furuset (ja, det var bondeland og fjøs der ute på den tida). Etter hvert fikk en vestkantklubb innpass i det gode sel- skapet, men jeg tror jeg heldigvis hadde skygga banen da Jar begynte å menge seg for alvor.

Til da hadde østkanten rådet grunnen aleine i kam- pen om seriemesterskap og botter. Tigrene, Hasle, Sinsen, Grüner, Skeid og Løren. Øverst tronet Gamlebyen, helt til bohemene krabba over vantet og entra isen i 1960. Vålerenga overtok hegemoni- et for godt.

Ja, det var tider det! Men alt tar jo slutt. Ishock- eykarrieren min var over da jeg forlot tribunen på amfi'n for godt en vinterdag i '68. Med min selvforskyldte utvandring til nynorskland der det ikke er forskjell på sommer og vinter, bleknet nødvendigvis hockeyinteressen min sakte og sik- kert, og jeg trodde det var over for alltid til jeg plutselig sto på Jordal Amfi en vakker marsdag

42 år seinere. Sluttspillet i ishockey klaffa perfekt med seriestarten i Tippeligaen.

Hva følte du da?

Tja. Det første var vel høydeskrekk og åndenød. Tribunen var blitt loddrett og trinnene dobbelt så høye i løpet av de toogforti åra som hadde gått. Men da jeg fikk igjen pusten og gjenvant balansen og forankret meg til en bølgebryter jeg dro kjen- sel på, da var det jeg ikke hadde vært borte i det hele tatt. Alt var som den gangen for lenge, lenge siden. Jeg var femti kilo lettere, og på isen sloss Gamlebyen og Vålerenga. Gult og grønt var det i hvertfall. Felleskjøpets farger. Storhamar. Ikke bare ble det tap, men jeg var kommet til en sport i forfall. Bønda hadde fått innpass i norsk topphoc- key. Sånt straffer seg.

Best uten puck?

Noen som husker programmet Puck på TV på sekstitallet? En svært tvilsom tittel på en ellers grei greie, for hvem har noen gang klart å se puck- en på TV? Du måtte tolke bevegelsene til spillerne for å finne ut hvor i verden TV-pucken befant seg. Pucken var borte, jeg så den i hvertfall ikke, og mistet derfor totalt interessen for sporten der spillerne ikke lenger hadde noe å slåss om og der- for bare slåss med hverandre.

Lyden av håkki

Jeg fant igjen pucken den vakre marsdagen i år på Jordal. Plutselig forsto jeg hockey etter mange tiår i villrede. Jeg forsto regler og kjente igjen lyder. Spesielt gledelig var gjenmøtet med den dumpe lyden av kjøtt som treffer tre, der en stakkars spill- er ligger klistra og klemt rundt vantet mens speak-

er lakonisk annonserer blokkering. Skarpt stål mot nysprøyta is. Klikk-klakk fra puck og kølle. Hesefredrik. Den intense lyden fra tribunen, for- sterket av tak og vegger på en måte en fotballtri- bune aldri noen gang kan måle seg med. Alt var som jeg husket det fra gamledager. Bortsett fra en liten sak: Taket.

Med himmer'n sjøl til tak

Riksantikvaren hadde en usedvanlig dårlig dag på jobben en gang rundt 1970 da det ble lagt tak over Jordal Amfi. Luftrommet over Kampen var dess- verre ikke verneverdig nok, og dagens hockeyfrel-

ste går glipp av knallharde slagskudd fra blueline som ikke når halveis til mål i snøvær. Ellers mer- ket jeg meg at i tillegg til tak over hodet, er hodene gjemt inni hjelmer for sikkerhets skyld. Sånt var ikke alltid daglig kost tidligere. Pinger.

Offside

Vi er alle enige om at sport uten offside ikke er sport. For å være på den sikre siden hadde hock- eyen lenge tre offsideregler, men jeg merket meg at offside ved redline, også kalt feil pasning, var fjernet. Hensikten var sikkert god, men jeg syns likevel at feilpasningene florerte vel så mye nå som

i sekstiåra. Og så er det jo litt vemodig at akkurat den ishockeyoffsiden som likner mest på fotbal- lens, er borte. Men det er kanskje nettopp derfor. Uansett er det nok å ta av, det er offside både ved blå og i målgården. Er det noen offside jeg skulle ønske ble fjernet, så måtte det være min egen van- vittig avsides offsideposisjon i skyggelandet tretti mil mot vest. Halve året sitter jeg hjemme på raua. Det kan'ke være sunt.

Dere veit ikke hvor heldige dere er dere som kan følge Vålerenga året rundt. Jeg vil på amfi'n oftere. Dette ga mersmak!

**■ Tekst: Svein Ålvik
Foto: Marius Wivegh**

Svein Ålvik fortalte i supporterportrettet i Klansropet 82 at han ikke hadde vært på Jordal på 42 år. I mars 2010 var han tilbake.

En ny sesong nærmer seg

Isen har så vidt begynt å legge seg, dog er det fortsatt noe sørpete og mye tåke i hallen. Etter en sommer preget av mange spekulasjoner og mange mørke skyer, ser det nå litt lysere ut for Vålerenga Hockey.

Tekst Marius Wivegh
Foto: Svein Ålvik

Vålerenga har vært preget av mannefall denne sommeren. Hele sju spillere tok turen til Lørenskog før sesongen. Penger har vært det store nøkkelordet i denne sammenheng. I Vålerenga hevder man at Lørenskog doubler lønningene og at vi ikke har noen mulighet til å være med på lønnskarusellen. For det er ingen hemmelighet at Vålerenga har sliti med å få budsjettet til å gå i hop de siste åra. Om det er slik at disse gutta flytter til Lørenskog og blir hockey-millionærer er jeg glad vi ikke hiver oss på det, for det ville uten tvil ha senka klubben vår. Selv om de helt sikkert får bedre betalt der enn de fikk her, tviler jeg på at de kommer til å kruse rundt i Ferrarier på Lørenskog med det første.

Det er ingen tvil om at vi vil merke at vi har mistet tre løpere som til sammen sto for 168 poeng i forrige sesong. Det kan også nevnes at lille Spets uten tvil er den beste løperen i Norge i det defensive arbeidet, samt at Jonas Olsson var en av de mest lovende backene jeg har sett på lang tid. At vi ikke klarte å beholde dem er synd og klubben har en utfordring i fremtiden om vi skal være den mest attraktive klubben i Norge å spille for. Per dags dato er vi langt i fra noe førstevalg for gode norske hockeyspillere.

Hvem som skal erstatte de spillerne som har dratt er foreløpig veldig usikkert. Foreløpig har vi en del utenlandske spillere på midlertidig kontrakt under European Trophy, men det er høyst usikkert hvem av dem, om noen, som blir. Det store spørsmålet er om vi skal erstatte dem i det hele tatt eller om vi skal satse på å utvikle våre egne unge spillere. Personlig ville jeg foretrukket det siste. Dette betyr kanskje at vi ikke vil kunne kjempe om bøtta de nærmeste åra, men ingen ting ville smakt bedre enn en ny generasjon med ekte Vålerenga-spillere.

Ikke noe vondt om brødra Spets, Olsson og alle disse andre spillerne, men Vålerenga-gutter har de aldri vært. Navn som Marius Rath, Øystein Olsen og Ricky Nygård setter fortsatt tårer i øya på selv den hardeste hockeygutt, og det er sånne folk vi vil ha i klubben vår. Om det betyr at vi kanskje må ofre noe på kort sikt, trur jeg det vil være det som kan ta klubben til nye høyder på lang sikt. Jeg håper jeg aldri får se et Vålerenga-lag dominert av utenlandsimporter, da er sjela i klubben borte og mye av den interessen som er i dag kan også fort minske drastisk.

Klubbens største utfordring er uten tvil å gjenskape den interessen og entusiasmen som var rundt Jordal før. Pøse ut penger på dyre spillere fra andre siden av dammen er ikke løsningen. Bruk heller de penga på publikum og lokalsamfunnet, så trur jeg flere folk vil finne veien når det er kampdag også. Vålerenga Hockey kan ikke fortsette å være verdens best bevarte hemmelighet. Jeg trur de fleste Vålerenga-supportere vil akseptere at vi ikke vinner hvert år om man velger å satse på yngre spillere, samtidig som man tar tydelige grep utad mot publikum.

Spillere som Oppøyen, Rosseli Olsen og Hesler kan få sitt store gjennombrudd i år. Får de det kommer de til å bli mye mer populære enn det noen av de som har dratt noen gang har vært. Supportere vil alltid sette pris på gode spillere, men ingen vil kunne måle seg mot sine egne. Selv tror jeg disse tre gutta kommer til å sanke mange poeng for oss og kan fort være de som må bære lasset offensivt sammen med Trygg og Steffen Thoresen, og det har jeg stor tru på at de klarer. Lar vi disse gutta få spille og utvikle seg kan de fort bli de nye store Vålerenga-spillerne. Om ledelsen tør dette er jeg mer usikker på, selv om jeg lever i håpet.

Hva skjer da om vi ikke klarer å leve helt opp til forventningene denne sesongen? Og hva forventer vi egentlig? For å ta det siste først: Hva jeg forventer er egentlig veldig avhengig av hva som skjer i ukene fremover nå. Om vi velger å satse på våre egne unge spillere og gjenbygge Vålerenga som et Oslo-lag forventer jeg egentlig ikke så mye tabellmessig. Da forventer jeg at unggutta leverer 110 % innsats og viser at de vil noen vei.

Underholdende hockey med mye tæl holder lenge og det er ofte også nok til å være med i toppen. Å se sine egne vil alltid være mer attraktivt enn en som liksom skal være superstjerne og kun er

her for penga. Om vi nå åpner slusene og fyller opp utenlandskvota bør vi vinne alt som er å vinne i Norge. Skal vi bruke penger på utenlandske spillere bør de dominere i norsk hockey, ellers er de bare ødeleggende. Åtte utlendinger i klubben betyr nesten to fulle rekker av topp kvalitet og med de norske spillerne som allerede er i klubben bør vi da herje Get-ligaen. Personlig trur jeg ikke vi får åtte spillere av topp kvalitet og da trur jeg fort det kan bli fiasko. Vi vil ha 100 % Vålerenga av 100 % Vålerenga og det kan vi få i år, men da må ikke klubben bli desperat og fylle opp med flass fra andre siden av dammen.

Med Jordal inn i framtida

«Jordal rustes opp for millioner» sto det som overskrift på vif.no her i sommer. Kommunen hadde plutselig finni en sekk med penger de skulle bruke på å ruste opp Jordal Amfi. Hadde man ikke brukt opp alle pengene i hoppbakken allikevel?

Tekst: Marius Wivegh
Foto: Anders Horn

Maling på vegga, skikkelige stoler, høytaleranlegg, ja til og med kanskje en mediakube som kunne vise at vi faktisk er kommet til 2010-tallet på Jordal også. Mens tankene om alt som kunne gjøres på Jordal for å gjøre den besøkelig for mennesker leste jeg videre at dette i all hovedsak skulle dreie seg om å bygge noen mellomtrinn slik at det skulle bli lettere å komme seg opp og ned trappene samt at det skulle lages noen flere toaletter i svingen og gjøre forholdene bedre for funksjonshemmede. Med andre ord tar Jordal steget inn i 70-tallet.

At ikke noe av dette har vært gjort for minst 25 år siden er en skandale i seg selv. I år 2010 ser Oslo kommune at man må begynne å legge til rette for at folk skal kunne gå på do og at funksjonshemmede skal få delta på kamp. Det sitter sikkert en eller annen politiker og slår seg stolt på brystet et eller annet sted i Oslo. Han eller hun mener sikkert at de nå virkelig har fått til noe og at de burde velges inn for evig tid. Tenk å være den personen som fant ut at dass var nødvendig i 2010. Det er bare å rydde plass i historiebøkene til disse idiotene med en gang.

Da jeg tok turen ned til Jordal for første gang i år for å overvære Vålerengas første kamp i European Trophy, var det første som møtte meg den mye

omtalte utbedringen av trappene. Den består i all hovedsak av to stk. 2tom4 som er skrudd sammen mellom de trinna som var der fra før. Altså, vi snakker millionutbedring. Det positive er jo nå at det er kortere avstand mellom trinnene, slik at det blir lettere å gå opp og ned, men skulle du ha over størrelse 37 i sko er sjansen stor for at du bommer på hele dritten, for her er det ikke gitt en eneste ekstra cm. Mitt råd er at du fortsatt bruker begge henda og klamrer deg fast til rekkeverket om du skulle behøve å bevege deg noe mer enn strengt tatt nødvendig.

Om dette er det kommunen klarer å utrette for millioner av kroner er det ikke rart at de fleste prosjekter de rører går i dass økonomisk. Eller så kan det jo også være at det ikke var så mange millioner inne i bildet allikevel? Et par trappetrinn av drivved kan umulig koste all verden. Samtidig har man klart å skrape sammen 15. mill til Kollen-

hopp slik at deres 80 utøvere skal få lov å hoppe på ski hele året. Hele fire nye treningsbakker som er oppe hele året fikk de, mens Oslos ishaller fortsatt står og forfaller.

Personlig driter jeg i hele Kollenhopp, men unner alle som driver med idrett muligheten til å utøve den. Derfor er det i og for seg greit at de får en treningsbakke hver seg der oppe, men de skylder også alle de andre som driver rundt i forfallende brakker å sette i stand det de allerede har bygd, før de begynner å bygge nye prestisjeanlegg som de kan sole seg i glansen av resten av livet. Jordal Amfi er vanskjøtta fra omtrent dagen den var ferdigstilt. Det eneste man egentlig har gjort er å frede fasaden, mest sannsynlig for at det i Oslo kommune er ensbetydende med at da kan det få stå og råtne på rot. Velkommen til Jordal 2010, her har vi fått både dass og pinneved, men du bør allikevel ta på deg hjelm.

NESTE NUMMER:

Klansropet nummer 85 kommer etter fotballsesongen og har **medgang og motgang** som tema. Vi ønsker alle mulige bidrag innenfor og utenfor tema. Send bidrag på e-post til ropet@klanen.no. **Deadline er fredag 5. november.**

Klansropet nummer 86 kommer til fotballens seriestart 2011, og temaet er **tatovering**. Ta bilde av dine tatoveringer på solbrun hud og send til oss.

Carl Berner

- når du trenger litt mer enn en plingpils -

